

NIEUWE AVONTUREN

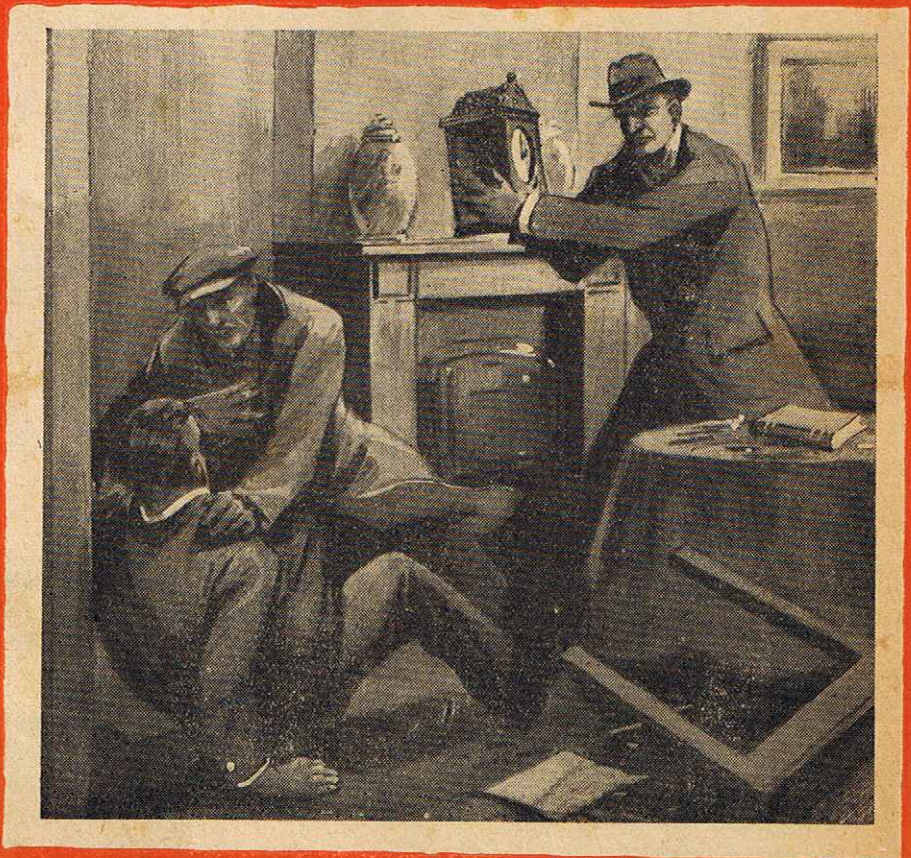
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Parijse Autobandieten

Nr 2090

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Utgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS. ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Parijse Autobandieten

HOOFDSTUK I.

De Parijse Autobandieten

Op het grote terras van het Hotel Cecil te Londen, vanwaar men een heerlijk uitzicht heeft over de Theems en op de Towerbridge, zeker een der schoonste en stoutst gebouwde bruggen ter wereld, zaten omstreeks drie uur in de middag twee heren, die in uiterlijk, voorkomen en leeftijd vrij veel van elkander verschilden.

De een kon omstreeks vijf en veertig jaar, wellicht iets ouder zijn.

Hij had grote, doordringende ogen van donkergrijze kleur, die nu en dan een metalen glans verkregen, een krachtig getekend gelaat met scherpe trekken, die een voor niets terug deinzende wilskracht verrieden, en een lange, gespierde gestalte, die getuigde van een leven, waarin aan de beoefening der sport een grote plaats was ingeruimd.

Zijn metgezel was ternauwernood dertig jaar en hij had een rond, blozend

gelaat, waarin twee helderblauwe ogen schitterden.

Beiden waren zeer smaakvol, echter zonder enige fatterigheid gekleed.

Die twee mannen waren John Raffles, de lang gezochte Grote Onbekende en zijn onafscheidelijke vriend, Charles Brand, die hem bij de meeste zijner gewaagde ondernemingen vergezelde.

De beide vrienden waren nog diezelfde ochtend teruggekeerd uit Parijs, waar zij een even belangwekkend, als opwindend avontuur hadden beleefd, hetwelk geëindigd was op een wijze, welke Raffles met grote voldoening vervulde.

Hij was namelijk teruggekeerd in het bezit van een verzameling juwelen, die hadden toebehoord aan een zekere Lewis Turner, een bandiet, afkomstig uit Londen, die zijn groot fortuin, verkregen uit de verkoop van een hoeveelheid door diefstal verkregen, zeer kostbare diamanten en parelen, had bewaard in een flat te Parijs, waarvan Raffles zich op zijn onnavolgbare wijze had weten meester te maken, om daarmee verschillende Engelse hospitalen, kinderziekenhuizen en andere weldadigheidsinstellingen van een wisse ondergang te redden.

Nog glimlachte Raffles, als hij dacht aan de manier, waarop hij het geld en de juwelen in handen had weten te krijgen.

De twee vrienden hadden enige tijd zwiingend genoten van het prachtige schouwspel, hetwelk de Theems hun opleverde, toen Brand begon:

— Ik zou eigenlijk wel eens willen weten, hoe het is afgelopen met Markies Beaupré de la Sardogne, en met je oude doodsvijand Dr. Cox.

— Wat de Franse Markies betreft, Charles, ik denk wel, dat hij spoedig benen heeft gemaakt, nadat ik hem in het hotel, waar hij en de chef van het Genootschap van de Gouden Sleutel om dezelfde redenen gekomen waren als ik, namelijk om Turner van zijn juwelen en geld te beroven, gewaarschuwd had,

dat men hem herkend had, om zodoende zelf de handen vrij te krijgen, en niet in mijn werk belemmerd te worden door die twee lastige potkijkers.

— En Dr. Cox?

— Ja, dat is moeilijk te zeggen. De oude schurk zal nog wel in Parijs zijn. Je weet natuurlijk, dat ik hem geraakt heb met de revolver van een der politieagenten, die ik per telefoon naar het hotel had ontboden, om Cox te arresteren. Maar of ik hem zo geraakt heb, dat hij voorgoed van alle pogingen om mij naar de andere wereld te zenden, zal moeten afzien, dat kan ik je niet zeggen. Maar ik hoop en verwacht, dat de Parijse politie, die niet de slechtste is, hem nu wel zal weten te vinden.

— Ik mag het lijden, zei Brand uit de volheid van zijn hart, dan zal ik geruster adem halen.

— Als Cox zijn misdadig leven aan de galg geboet heeft, dan zal er een ander voor hem in de plaats komen, die als chef van het Genootschap gekozen wordt en wij zijn even ver.

— Ik kan er nog maar niet over uit, dat die twee vinnige vijanden, Cox en Beaupré, daar bij elkander in hetzelfde hotel waren, zonder iets van elkanders nabijheid te weten, en beiden met hetzelfde doel.

— Toch was dat niet zo verwonderlijk als het op het eerste gezicht lijkt, mijn waarde! Beaupré was reeds hier in Parijs, en hij heeft natuurlijk in de bladen een en ander gelezen over de juwelen van Turner, onze stadgenoot, die, voor de variatie, weer eens een poosje in de lichtstad wilde gaan wonen. En Cox heeft hetzelfde gelezen in de Londense bladen en aanstonds begrepen, dat hier een tamelijk gemakkelijke slag viel te slaan. Het is niet zo verwonderlijk, dat twee mannen elkander niet zien in zulk een reusachtig hotel.

— Maar jij, als kelner, hebt hen beiden kunnen zien, zonder dat zij iets van je wisten, hernam Brand lachend.

— Ja, ik was natuurlijk in het voordeel. Beaupré heb ik weggekregen, door hem een paar regels te doen toekomen, waaruit hem duidelijk moest blijken, dat hij doorzien was, en als de politie wat minder onhandig was geweest, dan had zij Mr. Cox gemakkelijk kunnen arresteren en zou hij zich nu zeer waarschijnlijk in een cel van een Parijse gevangenis bevinden in afwachting van zijn uitlevering aan Engeland.

Op dit ogenblik kwam een kelner over het terras, met een stapel bladen in de hand, die zoeven gebracht waren.

Raffles riep hem en vroeg hem de « Daily Mail ».

De kelner overhandigde hem het blad en ging verder.

Raffles sloeg het populaire Londense blad open en zocht enige tijd.

Eindelijk scheen hij te hebben gevonden wat hij wilde weten.

Brand die op het gelaat van zijn vriend lezen kon als in een opengeslagen boek, vroeg na enige tijd:

— Bevalt het je niet, wat je leest?

— In zekere zin niet, Charles, want er blijkt uit dit bericht zo helder als glas, dat de Parijse politie Dr. Cox niet kan terugvinden.

Raffles liet zijn stem dalen, opdat hij alleen door Brand zou worden verstaan en las daarop het volgend berichtje:

Een landgenoot bestolen.

(Van onze correspondent.)

Wij zijn hier tamelijk verwend op het gebied van brutale diefstallen, maar wat hier gister in « Trocadéro » heeft plaats gevonden, slaat toch wel het record!

Daar stapten gisteren de heer Lewis Turner uit Londen en zijn jonge gade af, ten uwent natuurlijk wel bekend wegens de grote menigte juwelen, waarmee mevrouw Turner zich zo vaak in het openbaar vertoonde.

In de loop van de dag werd een der etagekellners ziek, een vreemde ziekte, waarmee de geneesheer geen

weg wist. Het zou ook inderdaad blijken, dat het geen gewone ziekte was!

Nauwelijks een half uur na de eerste verschijnselen van de ongesteldheid van deze man, Casini geheten, kwam zich een Engelsman aanmelden, die voortreffelijk Frans sprak en die de gérant om een betrekking als kelner vroeg.

Hij was van voortreffelijke getuigschriften voorzien en de gérant aarzelde niet hem dadelijk aan te nemen, onder voorbehoud evenwel, dat hij zijn plaats weer zou moeten inruimen zodra Casini hersteld was.

De nieuwe kelner scheen uitstekend voor zijn taak geschikt te zijn en toch was deze man niets anders dan een buitengewoon sluwe bedrieger, die 't op de juwelen van de heer Turner voorzien had.

Maar er waren nog meer kapers op de kust, hetgeen aanstonds zal blijken.

In de loop van de avond werd een der politieposthuizen, het dichtst bij het hotel, opgebeld.

De commissaris kreeg van een onbekende de inlichting, dat zich in het zoeven genoemde hotel een man ophield, die reeds lang wegens enige moorden, welke hij op zijn geweten heeft, door de Londense politie werd gezocht.

Dr. Cox is de naam van deze man.

Het verder verloop der zaak bracht duidelijk aan het licht, dat de man, die getelefoneerd had, en de juwelendief, die zich als kelner had aangeboden, een en dezelfde persoon waren.

Maar op het ogenblik, dat de commissaris en drie agenten verschenen, was dat bij niemand bekend.

En de arrestatie zou zeker ook wel gelukt zijn, wanneer niet door een onvoorzichtigheid Dr. Cox gewaarschuwd was, die aan een tafeltje vlak bij de deur van de eetzaal gezeten, een opmerking van de commissaris van politie gehoord had.

Vóór de agenten konden binnentreden, greep hij zijn hoed, en ijldes dwars door de eetzaal naar een der vensters, hetwelk hij openrukte, om vervolgens langs het lange balkon en een regenpijp, een der binnenplaatsen van het hotel te bereiken.

Op dat ogenblik trad de gewaande kelner, die bijzondere redenen moet hebben gehad om Dr. Cox in het verderf te storten, en die hem, ondanks zijn vermomming, dadelijk moet hebben herkend, tussen beide.

Dr. Cox had reeds op een der agenten gevuurd en nu rukte de zogenaamde kelner een der andere politie-beambten de revolver uit de hand en vuurde op de vluchteling, juist toen deze over de lage muur klom.

Cox werd stellig geraakt, want hij slaakte een luide kreet van pijn en men zag hem even later, hinkend, toelopen op een auto, die hem blijkbaar had opgewacht.

Wel vloog de geheimzinnige kelner hem achterna, maar hij kwam een ogenblik te laat en de auto verdween in de duisternis. En nu begint de eigenlijke comédie!

Het was bij elven in de avond, toen de gerant, die met een oberkelner over een der gangen van de tweede verdieping van het hotel liep, de gangdeur zag openstaan van het appartement, uit drie kamers bestaande, hetwelk het echtpaar Turner die ochtend had gehuurd.

Natuurlijk ging hij aanstonds naar binnen, omdat een openstaande hoteldeur meestal niet veel goeds betekent.

In het boudoir van mevrouw Grace Turner trof hij de pasgehuurde kelner aan, mevrouw Turner en een jeugdige Engelsman, wiens naam wij voorlopig met een M. zullen aanduiden, daar hij een rol in deze geschiedenis vervult, welke nog niet is opgehelderd, maar niettemin duidelijk verdacht schijnt.

Ternauwernood een kwartier later had de volgende ontmoeting plaats in de vestibule van het hotel.

De pas aangenomen kelner kwam blootshoofds de trap af, blijkbaar tamelijk gehaast.

En de heer Lewis Turner kwam juist van buiten, sprak de man aan en vroeg hem, waar zijn vrouw was, waarop hij ten antwoord ontving, dat mevrouw Turner nog « een luchtje was gaan scheppen ».

De portier verklaart, dat hij dit zeer duidelijk gehoord heeft.

De kelner liep vervolgens naar buiten, daalde de twee trappen van het bordes af, en tot verwondering van de portier stapte hij in een auto, welke daar scheen te wachten en die dadelijk wegreed.

De heer Turner echter bleef in de vestibule nog ongeveer 20 minuten wachten en begaf zich toen, tamelijk ongerust, naar zijn kamer, omdat hij zich volstrekt niet kon voorstellen, wat zijn vrouw, geheel alleen, in het haar onbekende Parijs kon zoeken.

Maar nauwelijks had hij zijn kamer bereikt, of uit het daarneven gelegen boudoir van zijn vrouw hoorde hij een verdacht gestommel.

Hij maakte overal licht, ging het boudoir binnen en bemerkte nu, dat het gerucht afkomstig was uit een brede en diepe spiegelkast, waarin zijn vrouw haar kleren had hangen.

En tot zijn grote verwondering en schrik hoorde hij eensklaps de stem van zijn vrouw, die op jammerende toon riep: « Laat er ons toch uit! »

De heer Turner vloog op de deur toe, maar deze bleek op slot te zijn.

Hij aarzelde geen ogenblik, maar trapte de spiegelkast stuk, waarvan het glas rinkelend op de vloer viel.

Wie schetst zijn verbazing, toen hij daar niet alleen zijn jonge vrouw, maar ook een zijner Londense vrienden aantrof, zoeven reeds met de letter M. aangeduid.

Dadelijk begonnen deze beiden met een tamelijk verwarde uiteenzetting, waarbij ook de ober-kelner van de etage aanwezig was, die op het luid geraas van het vallende glas was komen toesnellen.

Maar spoedig zou er meer klaarheid in de zaak komen.

Want de chef, die reeds bijna een uur geleden in hetzelfde vertrek was geweest, maakte eindelijk aan deze verklaringen een einde door uit te roepen:

« De juwelen! Waar is uw kistje met juwelen, mevrouw? »

De jonge vrouw slaakte een kreet van ontzetting, het kistje was verdwenen.

Wij zijn nog niet in staat mede te delen, wat er daarna is geschied, want dienaangaande bewaren de heer Turner, zijn echtgenote en zijn vriend M.

een hardnekkig stilzwijgen.

De jonge lezing luidt, dat de gewaande kelner, die natuurlijk de dief is van de juwelen, mevrouw Turner en mijnheer M., die heel toevallig juist in het vertrek was, met de revolver in de vuist gedwongen heeft, om in de spiegelkast te gaan en de deur daarvan op slot heeft gedraaid.

In hoeverre dit inderdaad juist is, zal het verhoor wel uitwijzen, tenminste wanneer mijnheer Turner gevolg geeft aan de zaak. En dat is nog in het geheel niet zeker.

In tegendeel, hij schijnt van zins te zijn, met zijn jonge vrouw zo spoedig mogelijk Parijs te verlaten.

Intussen is er van de stoutmoedige dief niet het minste spoor gevonden, evenmin trouwens als van Dr Cox, die bijna door diezelfde dief in handen van de politie werd gespeeld.

HOOFDSTUK II.

Raffles bemoeit zich met de zaak

Raffles had het blad laten zakken en keek Brand met een vragende blik spottend aan.

— Wat zeg je daar van? vroeg hij.

— Wel, ik vind dat die correspondent van de « Dally Mail » de zaak heel helder en duidelijk uiteen heeft gezet. Alleen maakt hij in het geheel geen melding van Beaupré.

— Hoe kan hij dat, Charles? riep Raffles uit. Niemand wist toch iets van de aanwezigheid van die man in het hotel af, behalve wij beiden.

— Dat is waar, dat vergat ik! zei Brand. Het is natuurlijk voor mevrouw Turner en ook voor Mac Donald een hoogst onaangename zaak.

— Voor de echtgenoot ook een weinig, merkte Raffles fijntjes op.

— Natuurlijk! Dat spreekt van zelf! hernam Brand lachend. Voor die arme Turner is het ook alles behalve aangenaam. En het ergste is, dat hij volstrekt geen zekerheid heeft. Maar intussen zal hij toch wel zijn vermoedens hebben, want hij zal zich ongetwijfeld wel de vraag stellen, wat zijn goede vriend Mac Donald, over elven in het boudoir van zijn vrouw uitvoerde, terwijl hij hem gedurende de gehele reis niet gezien had.

— Luister eens, mijn waarde, begon Raffles. Ik wil je oprecht verklaren, dat de vermoedens en de gevoelens van M. Lewis Turner mij tamelijk onverschillig

laten. Wil de sukkel een melodrama, dan moet hij dat maar doen, als hij dat verkiest; uit mijn mond zal hij natuurlijk nooit een verklaring vernemen. Mevrouw Turner wilde er met Mac Donald en de juwelen vandoor gaan en het laatste heb ik voorkomen. Wil de man haar nu zonder de juwelen nog schaken, dan moet hij dat maar doen, als hij daar lust in heeft, voor mij is de ontsnapping van Dr. Cox van veel groter belang.

— Het is zeker heel jammer, dat de politie hem heeft laten ontkomen, zei Brand.

— Jammer? Het is de grootste ezelachtigheid waarvan ik nog ooit gehoord heb! riep Raffles verontwaardigd uit. Ik heb de politie de man, als het ware, op een presenteerblaadje aangeboden en nog hebben zij hem laten ontsnappen. Ik zal je eens wat zeggen, Charles, wij vertrekken nog heden naar Parijs.

— Wat wil je daar uitvoeren? vroeg Brand verwonderd.

— Cox trachten op te sporen. Wat aan de Parijse politie niet gelukt is, dat zal mij wellicht wel gelukken. De schurk is nu gewond, misschien zwaar, en het is, dunkt mij, niet onmogelijk om zijn spoor, zelfs in het grote Parijs terug te vinden.

— Maar Edward, wij hebben in het geheel geen aanknopingspunt, riep Brand uit.

— Toch wel, zei Raffles glimlachend.

— Wat dan?

— O, ik beken, dat het niet veel bijzonders is, maar het is toch beter dan niets. Je herinnert je, dat een auto Cox stond op te wachten, nadat hij gevluht was. Welnu, ik heb duidelijk iets bijzonders opgemerkt aan die auto, al was het avond, of liever juist omdat het avond was!

— Wat dan wel?

— De lantaarns waren zeer schel en zij stonden buitengewoon dicht bij elkander, veel dichter dan gewoonlijk het geval is.

— En denk je, dat je daaraan genoeg hebt, om je onderzoek te kunnen beginnen?

— Het is in ieder geval wat; ik kan niet berusten in het denkbeeld, dat die schurk ons nu misschien in zijn vuistje uitlacht en er op bluft, dat hij weer aan Raffles ontsnapt is, want ik wil er wat onder verdedden, dat hij in die verwaande kelner aanstonds zijn grote vijand herkende.

Reeds onder het spreken was hij opgestaan en nu wenkte hij de kelner om te betalen.

Tien minuten later hadden de beide vrienden het hotel « Cecil » verlaten en een auto aangeropen.

De chauffeur kreeg bevel de beide vrienden te brengen naar het huis in de Cromwellstreet, waar de Grote Onbekende reeds geruime tijd woonde, onder de naam van Lord William Aberdeen.

Het was kwart over vijfen, toen de beide vrienden binnentraden en dadelijk werd alles voor het vertrek in gereedheid gebracht.

Raffles begon met Henderson, zijn trouwe chauffeur, te telefoneren, die zich zoals hij trouwens wel wist, in het geheel niet verwonderd toonde, dat zijn meester, na nauwelijks te Londen te zijn teruggekeerd, weer naar Parijs terugging.

Henderson kreeg last een van de snelste auto's in gereedheid te brengen, welke in de prachtig ingerichte garage te vinden was, en toen hij op de vraag of er gevaar aan de onderneming ver-

bonden was, een bevestigend antwoord kreeg, voorzag hij zich tevens van zijn revolver en de nodige patronen.

Er ging die avond nog een boot over het Kanaal en zij zouden die gemakkelijk kunnen halen, als zij te Dover dieneerden.

Henderson had geen aansporing nodig om spoed te maken. De wagen reed snel door Londen, en toen het voertuig de brede straatweg naar Dover eenmaal bereikt had, vloog hij als een stormwind voort, terwijl hij de weg helder verlichtte met zijn krachtige schijnwerpers.

Ruim een uur voordat de boot zou vertrekken, reed de auto Dover binnen en voor de tweede maal binnen 48 uur bevonden de drie mannen zich op weg naar Frankrijks hoofdstad.

Het was over twaalf uur 's nachts, toen de boot te Calais meerde, en dadelijk werd de reis in de snelle auto voortgezet.

Raffles wilde liever te Parijs overnachten, dan in de Franse haven.

Zodra de douane-formaliteiten dan ook vervuld waren, zette de auto zich weer in beweging, door de krachtige hand van Henderson bestuurd.

Omstreeks twee uur in de nacht hield de auto stil voor het hotel de l'Esplanade aan de Champs Elysées.

Daar het echter in het midden van het reisseizoen was, kostte het hun tamelijk veel moeite een kamer te krijgen, en tenslotte moesten zij genoegen nemen met een enkel klein vertrek, met twee bedden, op de vijfde verdieping en aan een binnenplaats gelegen.

Zij waren echter te vermoeid en te slaperig om verder te zoeken en daarom lieten zij zich inschrijven als Lord Grasham en secretaris.

Verkwikt door een ongestoorde nachtrust en een koud bad, ontmoetten zij elkander in de grote conversatiezaal van het hotel, waar zich slechts zeer weinig gasten ophielden, want het was zeer mooi weer en niemand bleef binnenshuis, als het niet volstrekt nodig was.

— Wij zullen beginnen, waarde Char-

les, met onderzoek te doen naar die auto met de dicht bij elkaar staande lantaarns. Ik erken, dat het een heel werkje zal zijn, maar het kan niet anders. Wij zullen ieder een deel van de garages aflopen, natuurlijk zorgvuldig zorg dragend, dat wij ons niet verraden. Alles moet voorkomen worden, wat in het minst achterdocht zou kunnen wekken, want onze vijanden begrijpen natuurlijk zeer goed, dat de politie op het ogenblik druk zoekt naar de meester en zij zullen dus wel hun maatregelen nemen en op hun hoede zijn. Jij begint met de linker Seine-oever, ik zal de rechter nemen. Natuurlijk kunnen wij in één dag onmogelijk alle wijken afdoen, maar wij hebben de tijd en wij zullen geduld oefenen.

— Wanneer beginnen wij?

— Zo spoedig mogelijk; dat wil zeggen direct! Wij zullen afspreken, dat wij elkaar hier om één uur vanmiddag weer terugvinden. Ik zal Henderson wel meenemen, maar niet in onze eigen auto; wij zullen er een huren.

Nadat dit was afgesproken, stonden de beide vrienden op en namen voorlopig afscheid van elkaar.

Zij wisten, dat zij een hoogst ondankbare taak gingen aanvangen, maar er was niets aan te doen, en op het toeval mochten zij natuurlijk niet rekenen.

Zij begaven zich dadelijk naar een politiebureau en lieten zich daar, onder het voorwendsel een goede chauffeur te zoeken, een lijst voorleggen van alle verhuurinrichtingen, waar men auto's kon krijgen, en hiermede gewapend togen zij op weg.

Het was vervelend en ook zeer vermoelend, maar het moest gedaan worden.

Maar toen zij elkander die middag om één uur weer ontmoetten in de grote conversatiezaal, konden zij elkander niets anders mededelen, dan dat hun tocht tevergeefs was geweest.

De namiddag leverde geen beter resultaat op en toen de beide vrienden 's avonds, na in het hotel te hebben gedineerd, op het terras van een der res-

taurants aan de grote boulevard zaten, waren zij wel zeer vermoeid, maar zij hadden volstrekt niets ontdekt wat hen verder kon brengen.

Het was omstreeks tien uur en zij wilden juist opstaan, om heen te gaan, toen Raffles plotseling de hand uitstreekte en met schitterende ogen uitriep:

— Daar heb je 'm!

Brand was opgewonden opgesprongen en volgde de richting van Raffles' blik.

Daar, te midden van het gewoel van vele andere voertuigen, naderde een automobiel, waarvan de schelle lichten zeer dicht bij elkaar geplaatst waren, veel dichter dan dit gewoonlijk in verreweg de meeste gevallen bij auto's het geval pleegt te zijn.

Bijna op hetzelfde ogenblik reed de wagen op enige afstand voorbij.

Het was een grote, licht grijs gelakte auto, met spaakwielen en een Amerikaanse kap, die op dit ogenblik was neergeslagen.

Op de achterbank van deze auto, die, hoewel niet van het nieuwste model, er toch zeer solide uitzag, zat een heer, met een mooie, jonge vrouw, met donkere ogen en rijk gekleed.

De auto werd bestuurd door een chauffeur in een groene livrei.

— Haar na, Charles! Wij moeten zien waar zij blijft! riep Raffles uit.

Hij wenkte de kelner, wierp tegelijkertijd een goudstuk op tafel en ijde de boulevard op, op gevaar af onder de wielen der voorbij snellende taxi's en luxe-auto's te geraken.

Maar hij keek vruchteloos uit naar een huurauto, die vrij was en toen hij er eindelijk een gevonden had, was er van de grijze auto niets meer te zien.

Onder deze omstandigheden zou het natuurlijk onzinnig zijn geweest, de achtervolging te beginnen, vooral omdat de grijze auto in zeer snelle vaart had gereden.

Raffles zond dus de chauffeur weer weg, na de man een fooi te hebben gegeven.

HOOFDSTUK III.

De Bankroof

De beide vrienden namen weer plaats op een ander terras en daar begon Raffles:

— Nu, wij hebben die auto wel niet kunnen volgen, maar wij zijn toch al heel wat verder, dunkt mij. Wij weten nu, om te beginnen, dat de auto lichtgrijs gelakt is en dat zij spaakwielen heeft en een Amerikaanse kap. Zij reed snel voorbij, maar ik meen toch, dat het een Lancia was.

— Alles goed en wel, Edward, maar er zullen te Parijs toch wel meer auto's zijn, waarvan de lantaarns zo merkwaardig dicht bij elkaar staan. Andere Lancia's bijvoorbeeld.

— Dat is zelfs zeer waarschijnlijk, Charles, maar toch is het gebied van ons onderzoek hierdoor reeds aanmerkelijk begrensd. Ik zou je nog wel wat willen doen opmerken.

— Laat eens horen!

— De auto, die ons zoeven voorbij reed, was zonder enige twijfel, wat de Fransen gewoon zijn een « voiture de maitre » te noemen. Een eigen automobiel dus, maar hoe verklaar je het dan, dat het voertuig gebruikt zou zijn, om die schavuit van een Cox in zijn vlucht te helpen.

— Ik erken, dat ik hier niet aanstonds antwoord op kan geven. De lieden, die in die auto zaten, leken mij in het geheel niet het type van bandieten, veeleer maakten zij de indruk van tot de hoogste standen te behoren. De enige ver-

klaring zou dus kunnen zijn, dat de chauffeur een schurk is! Wij zullen dat echter morgen wel nader uitvinden.

De beide vrienden bleven nog enige tijd het levendig gewoel op de boulevard gadeslaan en begaven zich toen te voet naar het hotel, want het was een verrukkelijke nacht en de sterren stonden aan de hemel.

De volgende dag had bijna hetzelfde verloop, maar de avond zou een algehele ommekeer brengen.

Want de weinige avondbladen, die te Parijs verschijnen, behelsden een bericht, dat in de hoogste mate de belangstelling van John Raffles wekte.

In de vroege ochtend van die dag, omstreeks negen uur, toen de meeste winkels en andere zaken juist geopend waren, had er een zeer brutale bankroof plaats gehad in een bankgebouw van de heer Beaumartin, in de Rue Demours, gelegen in de wijk van Batignolles.

Even nadat de bankbeambten, tien in aantal, aan het werk waren gegaan, hield een grote auto stil voor de brede straatdeur, en een drietal, als heren geklede, personen stapten er uit en gingen haastig het bankgebouw binnen.

Zij schenen daar goed de weg te kennen, want zij aarzelden geen ogenblik, maar stapten aanstonds de gelijkvloers gelegen hall binnen, waar zich de verschillende loketten bevinden.

Terwijl twee hunner de dodelijk beangste kantoorbedienden met de revolver in bedwang hielden, trad de derde door de smalle deur van traliewerk, die de kantoorruimte van de hall scheidt, het bureau binnen en haalde de brandkast ledig, waarvan de deur half open stond.

Twee der bankbeambten kwamen op het onzalige denkbeeld, tegenstand te willen bieden of misschien per telefoon de politie te waarschuwen, het kostte hun beiden het leven.

De bankrovers schoten hen à bout portant neer, terwijl zij een derde bediende zwaar verwonden.

De roofmoord duurde slechts enkele minuten en alles moest van tevoren zorgvuldig zijn bestudeerd, want de schurken konden het bankgebouw weer ongehinderd met hun buit verlaten, ongeveer vier miljoen.

Maar de schoten schenen op straat te zijn gehoord, want een paar politieagenten kwamen toe ijlen en een aantal voorbijgangers kwamen nieuwsgierig naderbij.

Toen de chauffeur bemerkte, dat de toeleg misschien nog zou mislukken, haalde hij een revolver te voorschijn en vuurde op de agenten.

Hij miste echter en werd zelf door een kogel van een der agenten tamelijk ernstig gewond en van zijn wagen getrokken.

Onder die bedrijven kwamen de bandieten weer uit het bankgebouw te voorschijn.

Zij hadden de toestand in een ogenblik overzien.

Een hunner sprong op de plaats van de chauffeur, terwijl de anderen zich in de auto wierpen, die snel wegreed, terwijl de bandieten onophoudelijk op de menigte bleven vuren, die hen onder een woedend geschreeuw achtervolgen wilde.

Binnen weinige ogenblikken was de auto uit het gezicht verdwenen.

Het gehele voorval had ternauwernood drie minuten geduurd.

Maar de auto had toch lang genoeg voor het bankgebouw stil gestaan, om haar uiterlijk te kunnen onthouden.

Het was een grote, blijkbaar zeer snelle en krachtige wagen, lichtgrijs gelakt en van spaakwielen voorzien.

Een garagehouder, die naast de bank woont en natuurlijk met meer belangstelling dan een leek op de wagen had gelet, verklaarde dadelijk, dat het een Lancia geweest moest zijn.

De chauffeur, die hevig bloedde, werd naar het dichtst bij gelegen gasthuis vervoerd en dat kostte genoeg moeite, want de woedende menigte, die intussen sterk was aangegroeid, maakte reeds aanstalten de kerel te lynchen, zodra bekend werd, welk een bloedbad de bandieten in het bureau hadden aangericht.

Een ijlings te hulp geroepen politiemacht was nodig, om de chauffeur naar het ziekenhuis te vervoeren.

Daar trachtte men hem een verhoor af te nemen, maar zijn toestand maakte dit vooralsnog onmogelijk.

In de loop van de dag kwam zich echter op een ander politiebureau in de Rue Saint Victor, dicht bij de boulevard Saint Germain, een heer aanmelden, die verklaarde, graaf Bilancourt te heten en zeer ongerust te zijn omtrent het lot van zijn chauffeur en zijn auto, een prachtige, pas nieuw aangeschafte Lancia.

Hij had die ochtend een toer willen maken naar Courbevoie, in gezelschap van zijn jonge vrouw, en zijn chauffeur, Paul Dujardin geheten, had in opdracht gekregen die ochtend om elf uur met de auto voor te komen.

Maar toen het half twaalf werd, zonder dat de man verscheen, telefoneerde graaf Bilancourt naar de garage, en toen hij geen antwoord kreeg, zond hij er zijn kamerbediende heen, die terug kwam met de verrassende mededeling, dat Dujardin er niet was en evenmin de nieuwe Lancia-wagen.

Graaf Bilancourt dacht aanvankelijk nog geen kwaad, maar toen het twee

uur geworden was, liep hij naar de politie.

Daar was men natuurlijk reeds op de hoogte van het voorval in de Rue Demours en men maakte aanstonds de nodige gevolgtrekkingen.

De graaf gaf het signalement van zijn chauffeur op en dit klopte tot in bijzonderheden op dat van de man, die gewond in het ziekenhuis te Batignolles lag.

Er was geen twijfel meer mogelijk, die man en Dujardin waren een en dezelfde persoon.

Graaf Bilancourt, zeer ontsteld over deze ontdekking, begaf zich persoonlijk naar het ziekenhuis, vergezeld door een commissaris van politie, en daar kon hij zich aan het bed van de gewonde overtuigen, dat de zware verdenking tegen zijn chauffeur maar al te gegrond was.

Hij had de man ongeveer een half jaar in dienst en tot dusverre geen reden tot klagen over hem gehad, behalve dat hij zijn meester klaarblijkelijk bestal op de rekening voor benzine, olie en andere benodigdheden.

Het was nu echter duidelijk, dat Dujardin in verbinding had gestaan met een bende uiterst gevaarlijke bandieten, die ook voor de bloedigste middelen niet terugschrikten en daarvoor de snelste auto van zijn meester ter beschikking had gesteld.

Waarschijnlijk had hij erop gerekend, dat alles goed zou gaan en dat hij gemakkelijk op tijd weer het huis van zijn meester aan de Boulevard Saint Germain zou kunnen bereiken.

Van de overige bandieten was geen spoor terug gevonden, noch van de grijze auto.

Dit alles was te lezen in de «Temps» en Raffles en Brand namen er met grote belangstelling kennis van.

— Er valt niet aan te twijfelen, of die auto is dezelfde geweest, welke Cox in veiligheid heeft gebracht, maar dat is nu iets, dat de politie niet weet, naar het schijnt.

— Daar staat ten minste niets van vermeld, gaf Brand te kennen. En wat zijn nu je plannen?

— Wel, ik vind, dat deze roof voor ons de zaak heel wat vergemakkelijkt. Wij weten nu wel zo goed als zeker, aan wie de auto toebehoorde, waarmede Cox van het hotel werd afgehaald.

— Dat erken ik, maar ik kan niet goed inzien, hoe die wetenschap ons van nut kan zijn bij het opsporen van Dr. Cox! Je verbeeldt je toch niet, dat de chauffeur, die wel zal weten, waar deze verpleegd wordt, ons dat zal mededelen, verondersteld, dat wij gelegenheid hadden met de ellendeling te spreken?

— Daaraan denk ik geen moment, Charles, maar wat de man ons niet vrijwillig zegt, dat kunnen wij wel op een andere wijze van hem vernemen.

— Hoe dan?

— Door een onderzoek in te stellen in zijn woning.

— Maar hoe kunnen wij daar binnen?

— O, dat zal niet zo moeilijk zijn. Wij melden ons bij graaf Bilancourt aan als Londense detectives, die gaarne de premie zouden verdienen, welke op de aanhouding van Dr. Cox is gesteld en ik zie niet in, waarom wij hem niet ronduit zouden mededelen, waarom wij dat onderzoek willen doen. De man zal niets liever willen dan ons behulpzaam zijn bij het opsporen van die schurk, waardoor hij misschien tevens zijn prachtige auto terug krijgt.

— Wanneer denk je naar de graaf toe te gaan?

— Het is nog niet te laat, om het bezoek nog hedenavond te brengen. Hoe eer wij er bij zijn, hoe beter het is.

De beide mannen stonden haastig op, om dadelijk aan hun voornemen gevolg te geven. Henderson werd gewaarschuwd en een paar minuten later stond hij met de auto voor het hotel.

— Je weet toch zeker de Boulevard Saint Germain wel te vinden, James, vroeg Raffles.

— Zeker Mylord, antwoordde de reus.

— Breng ons daar dan spoedig heen, wij zullen daar wel een agent van politie het adres van graaf Bilancourt vragen.

De auto reed snel weg en Henderson volgde langs de kortste weg de Boulevard waarvan Raffles hem zoeven de naam genoemd had en die zo goed als uitsluitend door zeer rijke, adellijke Parijzenaars wordt bewoond.

Op de hoek van de Boulevard Saint Michel liet Henderson de auto stilhouden.

Daar stond juist een verkeersagent en Raffles vroeg naar de woonplaats van graaf Bilancourt, welke de ordebewaarder onmiddellijk uit het hoofd kon noemen. Het prachtige herenhuis lag niet veel verder, terzijde van de Medische hogeschool.

Nog vijf minuten rijden en de auto stond voor de tweede maal stil, nu voor een zeer groot, prachtig huis, in het midden van de 18e eeuw gebouwd, en een schoon staaltje van de bouwkunst van het Renaissance tijdperk.

Henderson sprong van zijn plaats en trok aan de bel, die naast de monumentale, vergulde hekdeur was aangebracht.

Enige ogenblikken later verscheen er een bediende en nu verlieten Raffles en Brand op hun beurt de auto en de eerste vroeg de man of zijn meester thuis was en belet voor twee Londense detectives wegens een zeer ernstige zaak, die verband hield met de roof van zijn nieuwe auto en de aanslag op het bankgebouw in de Rue Demours.

— Mijnheer de graaf is thuis, ik denk wel dat hij u zal kunnen ontvangen. Wees zo goed mij te volgen.

Langs het brede oprijpad, aan weerszijden met dichte heesters begroeid, en dat in een boog naar het terras liep, volgden Raffles en Brand de bediende, die na de prachtig bewerkte voordeur te zijn doorgedaan, hen verzocht in de vestibule even plaats te nemen.

Hij wipte de brede wenteltrap op en was spoedig uit het oog verdwenen.

Na enige ogenblikken keerde de bediende terug met het verzoek hem te willen volgen; graaf Bilancourt wilde hen te woord staan.

Zij bestegen de trap, volgden de brede corridor en toen liet de bediende hen een fraai gemeubelde werkkamer binnentreden, waar zij zich van aangezicht tot aangezicht bij de graaf bevonden.

Hij was nog niet oud, hoogstens een jaar of veertig, met een intelligent, fijn besneden gelaat en grote, donkere ogen.

Hij had blijkbaar aan zijn schrijftafel zitten werken en stond nu op om de bezoekers te begroeten.

— Gij zijt Londense detectives? vroeg de graaf, met een gebaar naar twee stoelen, die dicht bij zijn bureau stonden.

— Ja, graaf, antwoordde Raffles, en gij zult wel begrepen hebben wat ons tot u voert.

— Toch niet, ik begrijp het maar half. Om u de waarheid te zeggen meende ik dat dit een zaak was voor de recherche van Parijs.

— In hoofdzaak is zij dat ook, maar er hebben zich omstandigheden voorgedaan, waaruit volgens ons, duidelijk blijkt, dat uw chauffeur, Dujardin, nog heel wat meer op zijn kerfstok heeft, dan alleen de deelneming aan de bankroof, die hedenochtend heeft plaats gehad.

— Door dat te zeggen, mijnneer, bevestigt gij slechts mijn vermoedens! riep graaf Bilancourt uit. Ik meende in de laatste tijd reeds een zekere onregelmatigheid in de levenswijze van mijn chauffeur te hebben opgemerkt. Zoudt gij mij willen mededelen wat gij denkt?

— Wij denken, graaf, dat Dujardin Dr. Cox enige nachten geleden uit het hotel Trocadero heeft helpen ontvluchten.

— Wat zegt gij daar! riep de graaf verschrikt uit. Zijt gij daar zeker van?

— Helaas niet volkomen, graaf, daarom juist hebben wij ons veroorloofd u lastig te komen vallen. Het is ons name-

lijk bekend geworden, dat de lantaarns van de auto, welke de Londense bandiet opwachtte, zeer dicht bij elkander stonden en dat is alleen met de wagens van het Lancia-merk het geval.

— Dat erken ik, mijnheer, maar toch, dat bewijs is wel een weinig vaag!

— Misschien, graaf, hernam Raffles. Als wij het echter in verband brengen met de bankroof, dan is de waarschijnlijkheid toch zeer groot, dat uw chauffeur aandeel in die ontvluchting heeft gehad. Kunt gij u soms herinneren waar Dujardin om elf uur in de avond van Dinsdag was?

— Nu weet ik het; ik ben die avond thuis gebleven met een weinig migraine en mevrouw de gravin heeft 's avonds geen gebruik gemaakt van de auto.

— Gij kunt mij dus ook niet zeggen, of Dujardin die nacht, bijvoorbeeld om twaalf uur of om één uur, al of niet in zijn woning was?

— Dat zou ik onmogelijk kunnen zeggen, mijnheer.

— Woont hij alleen?

— Hij heeft een vertrekje boven de garage, die in de achtertuin staat.

— Kan men vandaar het huis verlaten, zonder de vestibule door te gaan?

— Zeker, de woning van de chauffeur staat in verbinding met de garage en vandaar voeren twee brede vleugeldeuren rechtstreeks naar een zijstraat.

— Dujardin zou dus teruggekeerd kunnen zijn, met de auto en al, zonder dat iemand het bemerkt heeft?

— Dat is zeer goed mogelijk, mijnheer.

— Ik blijf evenwel bij mijn verdenking, graaf, hernam Raffles, en daarom zou ik het ten zeerste op prijs stellen, indien gij mijn collega en mij zoudt willen toestaan de woning van Dujardin even te onderzoeken.

— Die toestemming hebt gij, mijnheer, antwoordde graaf Bilancourt haastig. Ik zal u een der bedienden medegeven, opdat hij u de weg kan wijzen.

Hij had onder het spreken reeds op een elektrische belknop gedrukt en een ogenblik later trad er een kamerbediende binnen, die bij de deur bleef staan wachten.

— Breng deze heren aanstonds naar de garage, Henry, zij zullen de woning van Dujardin doorzoeken.

De bediende wierp de beide gewaande detectives een snelle onderzoekende blik toe, en boog toen zwiingend.

Raffles keek de man een ogenblik aan en trad toen dicht op de graaf toe.

Hij liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen en zei:

— Ik zou u in overweging willen geven goed toe te zien, dat hier in huis, voorlopig althans, niet deze avond of deze nacht, getelefoneerd wordt, ik heb natuurlijk alleen het oog op het bedienden-personeel.

— Maar wat vermoedt gij dan wel, mijnheer? vroeg graaf Bilancourt verschromt.

— Voor het ogenblik nog niets graaf, maar men kan niet voorzichtig genoeg zijn, antwoordde Raffles met een veelbetekenend glimlachje. Het is toch niet te moeilijk om te voorkomen wat ik vroeg?

— Volstrekt niet. Ik zal eenvoudig mijn Maître de Hotel, een man die reeds dertig jaar bij onze familie in dienst is, en als een lid van het gezin wordt beschouwd, de opdracht geven, dat hij het schakelbord van de telefoon niet uit het oog verliest.

— Dat is uitstekend, graaf, misschien is het volkomen overbodig, misschien ook niet!

HOOFDSTUK IV.

De Schuilplaats

Raffles en Brand maakten een diepe buiging voor de graaf en daarop wendde de eerste zich tot de bediende met de woorden:

— Wij volgen je, vriend!

De man knikte zwijgend en bracht hen door enige gangen en langs een dienst-trap weer naar beneden. Hij ontsloot een deur, die op de achtertuin uitkwam en geleidde hen door die tuin naar een fraaie en zeer ruime garage, welke tot een hoogte van twee verdiepingen was opgetrokken, om zodoende ruimte te winnen voor de woning van de chauffeur.

Binnen in de garage bevond zich de trap, die naar de chauffeurswoning voerde.

— Hoor eens vriend, zo wendde Raffles zich tot de bediende, is de woning van de chauffeur afgesloten geweest?

— Dat was zij niet tot voor enige uren, mijnheer, antwoordde de bediende, en het kwam Raffles voor alsof hij even geaarzeld had.

— Wie sloot toen het vertrek?

— Mijnheer de graaf; ik geloof dat de politie hem dat had aangeraden.

— Toen dat geschied was, wist men toen hier in huis al, wat er met Dujardin gebeurd was?

Weer scheen de bediende een ogenblik te weifelen, voor het antwoord kwam:

— Neen mijnheer, toen wist men nog niets!

— Ik dank je, zei Raffles zacht. Laten wij dan nu maar naar boven gaan. De graaf heeft u zeker de sleutel medegegeven?

— Hier is hij, mijnheer!

Raffles nam de sleutel uit de hand van de bediende aan en de drie mannen gingen de trappen op.

In het midden van een soort portaal bevond zich de deur van de woning van de chauffeur, welke Raffles met de sleutel openmaakte.

Hij draaide de schakelaar van het electriche licht om en wierp een blik om zich heen in het eenvoudige vertrek maar dat toch menig gezeten burgerman de chauffeur van graaf Bilancourt zou hebben benijd.

Dadelijk wendde Raffles zich tot de bediende en zei:

— Wij zullen je nu niet langer ophouden, goede vriend, wat wij te doen hebben, kunnen wij alleen wel af.

— Neem mij niet kwalijk mijnheer, maar dat mag ik niet toelaten.

— Niet toelaten? herhaalde Raffles verwonderd. Waarom niet, als ik vragen mag?

— Omdat gij in ieder geval vreemdeling zijt en... mijnheer de graaf heeft mij bevolen hier te blijven, totdat het onderzoek beëindigd zou zijn!

— Dat is merkwaardig, daarvan heb ik niets gehoord. Hebt gij het soms ver-

staan, collega? zo wendde hij zich tot Brand.

— Geen stom woord.

— Nu, wij zullen het spoedig weten, antwoordde Raffles kalm.

En snel nam hij de huistelefoon van de haak, welke de garage met het herenhuis verbond, en sprak een paar seconden later met graaf Bilancourt.

De bediende had met opeengeknepen lippen het korte gesprek gevolgd en Charles zag een lichte trilling over zijn gelaat lopen.

Raffles hing de hoorn weer aan de haak en wendde zich tot de bediende, terwijl hij flauwtjes glimlachte.

— Ik scheen mij toch inderdaad vergist te hebben, gij kunt hier blijven. Mijnheer de graaf vindt het beter als er toezicht wordt gehouden.

Brand keek Raffles verwonderd aan, want hij wist heel zeker, dat graaf Bilancourt niets dergelijks bevolen had, maar de bediende vertrok even zijn mond tot een grijns, en nam toen dicht bij de deur plaats.

Raffles begon dadelijk zijn onderzoek; alleen, want hij had Brand bliksemsnel een wenk gegeven, die deze aanstonds had begrepen.

Hij nam dus eenvoudig aan de andere kant van de deur plaats en keek aandachtig toe.

Raffles trad op een kleine tafel toe, blijkbaar bestemd als schrijftafel, en waarop rekeningen, een opschrijfboek, wat papier en enveloppen lagen, terwijl hij op zachte toon enige woorden uitte in een taal, welke alleen Charles Brand kende.

Met een vlugheid, door oefening verkregen, onderzocht Raffles het meubel, zonder evenwel iets bijzonders te ontdekken, ofschoon hij alle laden opentrok, achter in de loketten keek en zich overtuigde, dat het meubel geen geheime laden had.

Toen wijdde hij zijn aandacht aan de stoelen. Hij draaide ze alle om en keek of de poten soms hol waren.

Nu trad hij op het bed toe en begon weer aandachtig en toch met weergaloze vlugheid verder te zoeken.

Hij ritste met zijn vlijmscherp zakmes de matras open, wierp alle dekens uit het ledikant, draaide de holle knoppen los, om te zien of er zich niets in bevond en keerde het bed toen de rug toe.

De bediende had dit alles zwijgend, onbeweeglijk als een beeld, gevolgd.

Nu was Raffles tot de schoorsteenmantel genaderd, waarop een paar vazen en een houten klok stonden.

Hij keek in de vazen, zij waren ledig.

Hij tilde de klok op, er bevond zich niets in.

Maar toevallig viel zijn blik op het gelaat van de bediende en daarop scheen zijn scherp oog iets bizonders te bemerken.

Hij liet een zacht gefluit horen en zei, half voor zich heen:

— Een houten klok en nog al groot, lijkt mij een zeer goed meubel toe om er... houdt hem vast, Charles, viel hij zichzelf in de rede, terwijl hij haastig het uurwerk nederzette. Laat de kerel niet ontsnappen!

Brand had de waarschuwing waarlijk niet nodig gehad, want hij had de bediende geen ogenblik uit het oog verloren, gewaarschuwd door de opmerking, welke Raffles zoeven in de alleen voor hem verstaanbare taal geuit had.

Toen Raffles de klok in de handen nam, was de bediende zeer bleek geworden en weer liep dezelfde zenuwachtige trilling over zijn trekken.

En hij wilde wegstormen, maar Brand was een paar seconden te vlug voor hem.

Al zittende stak hij bliksemsnel zijn been dwars voor de deuropening uit, de bediende struikelde over dat been en viel zo lang als hij was op de vloer van het portaal.

Hij uitte een vloek en zijn hand ging, terwijl hij nog lag, naar zijn broekzak.

Maar Brand was in een oogwenk bij hem en wrong zijn armen schielijk op

zijn rug bijeen, zodat de man steunend van pijn en met een woeste uitdrukking in zijn zwarte ogen, machteloos bleef liggen.

Raffles was dadelijk bij de hand met een eind touw, hetwelk hij in een hoek van het vertrek had zien liggen en bond de man met bekwame spoed de armen op de rug.

— Een onsmakelijk werkje. Ik weet niet hoe het komt, maar ik heb die kerel niet vertrouwd, zodra hij zijn twee voeten in de kamer van zijn meester had gezet. Hij is zeker een beginneling in het vak, die zijn gelaat nog niet al te goed in bedwang heeft en die nog niet juist weet wat hij moet zeggen of zwijgen. Ik behoef je natuurlijk niet te vertellen, Charles, dat de graaf geen woord had gezegd van de toezichhouding op ons. Als wij de kerel niet onschadelijk hadden gemaakt, zou hij gevlucht zijn en zo spoedig hij kon, de bende op de hoogte hebben gebracht bij wie Cox zich verborgen houdt. Nu, ik geloof dat wij een goede vangst hebben gedaan.

— Dat hebben wij, en kijk nu maar eens spoedig wat er in de klok zit.

Raffles nam de klok in de handen en bekeek haar nu zeer aandachtig.

En nu zag hij, dat het houten voetstuk blijkbaar hol was, maar het duurde toch nog enige tijd vóór hij het deurtje had gevonden, dat zo zorgvuldig was aangebracht, dat alleen een zeer wantrouwend oog het had kunnen ontdekken.

Hij trok het dunne stukje hout uit de sponningen en haalde enige papieren en een klein opschrijfboekje uit de holle klok te voorschijn.

Hij wierp een blik in de papieren en riep op teleurgestelde toon:

— Cijferschrift!

Hij stak de papieren en het opschrijfboekje in zijn zak, nam de klok onder zijn arm en zei kortaf tot de bediende:

— Sta op en loop voor ons uit! En tracht vooral niet te vluchten, want een

paar revolvers zullen je op je weg vergezellen en ik vrees, dat zij af zullen gaan, wanneer je wat al te haastig mocht lopen!

Zonder iemand van de bedienden te ontmoeten, die waarschijnlijk in het bediendenvertrek bijeen zaten, gingen zij snel de achtertrap weer op en traden thans met de bediende tusschen zich in, weer het vertrek van graaf Bilancourt binnen.

Deze, die voor zijn schrijftafel had gezeten, sprong met een kreet van ontsteltenis op, toen hij de bleke, gebonden bediende voor zich zag staan.

— Wat moet dat betekenen? riep hij uit, zich tot Raffles wendend. Waarom hebt u mijn bediende gebonden?

— Omdat hij een bandiet is, graaf, en tot een bende behoort, waarvan ook uw chauffeur deel uitmaakt.

— En die man heb ik bijna een half jaar in mijn dienst gehad! riep graaf Bilancourt uit. Hij was van de beste getuigschriften voorzien!

— Getuigschriften kan men zeer gemakkelijk namaken, zei Raffles.

— Maar wat heeft de man dan gedaan? ging de graaf voort, die nog niet van zijn ontsteltenis bekomen scheen te zijn.

— Gedaan heeft hij eigenlijk niets, graaf, hij wilde alleen maar vluchten, juist toen wij het voorwerp ontdekt hadden, waarin de geheime briefwisseling van uw chauffeur zat. Natuurlijk wilde hij zijn medeplichtigen gaan waarschuwen.

En met deze woorden plaatste Raffles de klok voor de graaf op tafel en toonde hem het geheime deurtje; vervolgens liet hij hem de papieren zien, welke hij in het kleine kastje binnen in de klok gevonden had.

— Ik noem het een schande, dat men een eerlijk man op zulke bewijzen beschuldigt en van zijn vrijheid berooft, barstte de bediende eensklaps uit.

Graaf Bilancourt scheen te aarzelen.

Maar Raffles, die meer mensenkennis had, haalde de schouders op en zei:

— Ik neem alles voor mijn verantwoording, graaf, als ik mij vergist heb, dan treft mij de schuld. Gij kunt de man mijnentwege in zijn kamer opsluiten, als er maar geen telefoon is en men het raam en de deur goed in het oog houdt. Binnen enkele dagen zal de politie wel hebben kunnen uitmaken wie en wat deze man inderdaad is. Voor het ogenblik wil ik er uw aandacht alleen maar op vestigen, dat hij een valse pruik draagt en dat is voor een bediende toch wel iets bijzonders!

Met een enkele sprong was Raffles bij de gebonde man en rukte hem de blonde pruik van het hoofd, zodat zijn eigen, gitzwart hoofdhaar zichtbaar werd.

— Maar voor de drommel, dat is Jean Lebouc! riep eensklaps Charles Brand uit.

Raffles keek de bediende een ogenblik aan en zei toen op vaste toon:

— Je hebt gelijk, collega, een tiental maanden geleden hebben wij reeds met de kerel te doen gehad; hij was toen lid van de Parijse dievenbende, de politie zocht hem toen, hij wist echter te ontsnappen; de hoofdcommissaris zal zeer verheugd zijn hem hier te kunnen afhalen.

Graaf Bilancourt had met een bleek gelaat naar deze woorden geluisterd en zei nu met vaste stem:

— Als dat zo is, breng hem dan onmiddellijk naar een politiepost.

— Neem mij niet kwalijk, graaf, hernam Raffles glimlachend, dat kunnen wij onmogelijk doen, want dan zouden wij onze bevoegdheid als Londense detectives, particulier nog wel, overschrijden. De Parijse politie zal hem hier moeten komen halen. Ik verzoek u echter met opbellen nog te wachten, totdat wij dit geheimschrift ontcijferd hebben, maar het zal niet lang duren, want het lijkt mij tamelijk primitief toe.

— Doe dan wat gij wilt, mijnheer, maar breng die ellendeling uit mijn

ogen, hernam de graaf, terwijl hij op een electrischen knop drukte.

De Maitre de Hotel trad binnen, een man van bijna zeventig jaar, met spierwit haar, en die niet weinig verschrikt was, toen hij daar de gebonden bediende zag zitten.

Hij werd met enkele woorden snel op de hoogte gebracht en hij en Brand gingen de bandiet in de kelder opsluiten, vanwaar hij onmogelijk zou kunnen ontvluchten.

Raffles had intussen plaats genomen op de stoel, die de graaf hem had toegeschoven en zei gul:

— Ik ben er van overtuigd, graaf, dat wij in deze papieren, onder meer zaken, wel het adres zullen vinden van het huis, waar Cox op het ogenblik zijn schuilplaats heeft gevonden.

Hij bladerde enige ogenblikken in de losse velletjes, blijkbaar uit een opschriftboekje gescheurd en hernam:

— Hier vind ik al adressen van verscheidene bankgebouwen, welke zeer waarschijnlijk waren bestemd, om op dezelfde wijze te worden overvallen als heden ochtend is geschied met de bank van mijnheer Beaumartin. Voorts vind ik enige namen van Parijzenaars, waarschijnlijk alle rijke lieden en daarachter staan reeksen cijfers, maar als gij mij veroorlooft hier even te blijven zitten, dan ben ik zeker, dat ik dit primitieve geheimschrift ook spoedig zal hebben ontcijferd!

Hij boog zich over de papieren en geruime tijd heerste er volkomen stilte in het grote vertrek, een stilte die slechts eenmaal werd verbroken, toen Brand weer binnentrad, na de ontmaskerde bediende in de kelder te hebben opgesloten.

Graaf Bilancourt had weer voor zijn schrijfbureau plaats genomen en zich aan het behandelen van zijn correspondentie gezet.

Er was nauwelijks een half uur verlopen, toen Raffles een zacht gebrom van voldoening liet horen en uitriep:

— Ik heb het! Het is inderdaad niet veel zaaks, dit geheimschrift van mijnheer Henri!

— En wat behelzen die paplertjes, mijnheer, als ik vragen mag?

— Niets anders dan de namen van enige medeplichtigen en nog wat adressen van rijke lieden, een paar wachtwoorden en verder de statuten van een blijkbaar pas opgerichte vereniging van bankrovers en andere dieven en moordenaars.

— Maar de schuilplaats van Dr. Cox? vroeg graaf Bilancourt nieuwsgierig.

— Ook die vind ik hier opgegeven, graaf! antwoordde Raffles, met schitterende ogen. Het zal nu niet zo lang meer duren, of de schurk is gevangen! Hij moet in een huis in de wijk van Pantin zijn opgenomen, waar een zijner vrienden woont. Wij zullen het trouwens spoedig genoeg weten!

Raffles had de papieren opgevouwen en in zijn zak gestoken.

Hij gaf Brand een wenk en maakte een buiging voor graaf Bilancourt.

— Wij zijn u beiden zeer erkentelijk voor de hulp, welke gij ons wel hebt willen verlenen, graaf, zei hij. Het zal nu niet lang meer duren of Cox is gevangen!

— Ik hoop dat gij slaagt, mijnheer, riep de graaf uit. En wat moet er met die schurk in de kelder gebeuren?

— Hij moet daar blijven, tot er politieagenten komen, om hem af te halen, antwoordde Raffles. Gij hebt niets anders te doen, dan hun te zeggen, dat

gij uit de mond van Londense particuliere detectives hebt vernomen, wie de kerel is. Zij zullen hem trouwens zelve wel aanstonds herkennen.

Nogmaals maakten de beide vrienden een buiging voor de graaf en daarop verlieten zij het vertrek, terwijl een der bedienden hen naar de voordeur geleidde en het tuinhek voor hen opende.

Henderson stond nog altijd met de auto te wachten.

Alvorens in te stappen, dacht Raffles even na en mompelde toen:

— Ik zou mij eigenlijk eerst wel eens zelf willen overtuigen, of Cox zich daar inderdaad bevindt.

— Maar verlies niet te veel tijd, Edward, zei Brand. Zijn wonde is wellicht niet van zeer ernstige aard geweest en als wij te lang wachten met de politie in te lichten, kon de schurk wel eens ontkomen!

— Misschien heb je wel gelijk, hernam Raffles nadenkend. Kom, dan zullen wij maar regelrecht naar het hoofdbureau van politie gaan en daar mededeling doen van onze bevindingen.

— Ben je niet bang, dat men daar wat al te nieuwsgierig naar onze identiteit zal informeren? vroeg Brand.

— Dat mogen zij doen. Ik heb op alles gerekend en mij voorzien van de nodige papieren, waaruit blijkt, dat ik Conrad Bliss ben, en jij John Draper. Als zij onze aanstellingen niet echt achten, dan wil ik vriendschap met Cox sluiten. Vooruit, James! Naar het hoofdbureau van politie in de Rue Caumartin.

HOOFDSTUK V.

De Jacht begint

In ongeveer twintig minuten had de auto de afstand afgelegd.

Het was bijna elf uur in de avond, toen de snelle wagen stilstond voor het hoofdbureau van politie, waar de prefect Haniaux zijn bureau had.

Deze bleek echter op dit uur niet aanwezig te zijn en Raffles en Brand werden ontvangen door een hoofdcommissaris, Dupuy genaamd.

Deze ontving hen in een groot vertrek, niet onelegant gemeubeld, bood de bezoekers een stoel aan en vroeg hen, niet zonder enige verwondering, waaraan hij het genoegen van hun bezoek had te danken.

Raffles, die reeds aan de dienstdoende agent zijn kwaliteit en die van Brand had opgegeven, antwoordde:

— Wij komen in de zaak van de Rue Demours, mijnheer, maar tevens in die van Dr. Cox!

— Komt u mij soms zeggen, dat u enig spoor van de schurken gevonden hebt, terwijl mijn eigen mannen volkomen hebben gefaald tot dusverre?

— Neen, mijnheer, antwoordde Raffles. Daarop moet ik u tot mijn spijt ontkennend antwoorden. Toch komen wij u een mededeling doen, welke voor u zeker niet van belang ontbloomt is.

— Spreek mijnheer! Ik luister met de meeste aandacht.

— Ik verliet zoeven het huis van graaf Bilancourt, mijnheer, begon Raffles.

— Mag ik vragen, wat u juist naar het huis van de graaf gevoerd heeft, mijnheer?

— Heel eenvoudig, ik meende in de beschrijving van de auto, welke de avondbladen bevatten, de grijze Lancia van de graaf te herkennen. Ooggetuigen hadden mij medegedeeld, dat Dr. Cox ontvlucht was in een auto, waarvan de lantaarns bijzonder dicht bij elkander stonden, hetgeen bij de Lancia met name het geval is, naar gij wellicht zult weten. Ik maakte daaruit mijn gevolgtrekkingen, zodra ik vernomen had, dat de chauffeur van graaf Bilancourt deel uitmaakte van een troep gevaarlijke bandieten en het onderhoud, hetwelk ik met de graaf mocht hebben, bewees maar al te zeer, dat mijn vermoedens gegrond waren; ik vond in het vertrek van de chauffeur Dujardin, enige papieren in geheimschrift, welke niet al te moeilijk te ontcijferen waren, en daarin wordt, onder meer, het adres vermeld van Dr. Cox, die door enige zijner Parijse vrienden verborgen wordt gehouden.

— Maar dat is prachtig, mijnheer, en ik kan niet nalaten, u mijn oprecht compliment te maken.

— Ik dank u, mijnheer, maar dat is niet alles. Ik ontdekte tevens, dat een der bedienden van de graaf... een valse pruik droeg en zeer nieuwsgierig scheen te zijn naar de afloop van het onderzoek op de kamer van Dujardin. Hij wilde vluchten, juist toen ik de geheime schuilplaats van de papieren van de chauffeur ontdekt had, maar mijn collega was hem gelukkig te vlug af, daar hij zeker van plan was, de vrienden van Cox te gaan waarschuwen, en bracht hem ten val, door zijn been voor de deuropening te steken. En wie denkt gewel, wie die zogenaamde bediende was?

— Ik kan het mij niet voorstellen, mijnheer, antwoordde Dupuy, die in grote spanning scheen te verkeren.

— Niemand anders dan Jean Lebouc, een u zeker wel bekend lid van een Parijse dievenbende.

— Welzeker, die schurk werd reeds lang gezocht! riep de commissaris uit. Wat hebt gij met hem uitgevoerd?

— Ik heb hem in de kelder van de graaf opgesloten, mijnheer de commissaris, totdat gij enige mannen zoudt hebben gezonden, om hem te komen afhalen.

— Voortreffelijk mijnheer, riep Dupuy uit. Ik betuig u nogmaals mijn hulde, gij hebt u waarlijk schitterend gedragen en wilt gij mij nu zeggen waar die Cox verblijf houdt?

— In een huis aan de Rue des Grilles te Pantin.

De commissaris had een kaart van Parijs uit zijn schrijftafel genomen en leze voor zich uitgespreid.

Pantin is een van de Noord-Oostelijke voorsteden van Parijs, en voor een deel nog slechts schaars bevolkt.

De huizen liggen er gedeeltelijk veruit elkaar.

De commissaris had vrij spoedig de Rue des Grilles gevonden en daarop

drukte hij op een elektrische schel, die zich onder het bereik van zijn hand bevond.

Even later trad een brigadier het vertrek binnen en bleef in afwachting houding bij de deur staan.

— Zorg dat er over tien minuten vier mannen tot mijn beschikking zijn, goed gewapend, Lebon!

De man wilde zich reeds verwijderen, toen Raffles tussenbeide kwam en met een glimlach zei:

— Neem mij niet kwalijk, commissaris, maar ik zou u gaarne willen doen opmerken, dat naar mijn oordeel vier man veel te weinig is, ook al hopen mijn collega en ik u te mogen vergezellen.

— Gij zijt dus van oordeel, dat er gewapend verzet zal worden geboden?

— Daar ben ik vast van overtuigd.

— Dan volg ik uw raad op, mijnheer! Lebon, dertig man in drie auto's!

De brigadier salueerde en verliet het vertrek.

Dupuy en de beide gewaande Engelse detectives spraken nog enige tijd over het geval voort, totdat de brigadier weer terug keerde met de boodschap, dat de auto's met de agenten gereed stonden.

— Gij vergezelt ons, heren? zo wendde Dupuy zich tot Brand en Raffles.

— Wij zijn weliswaar slechts particuliere detectives, mijnheer, maar wij zouden de jacht voor geen geld willen missen, antwoordde Raffles.

Het zou een langdurige tocht worden en daar het nu reeds bijna middernacht was, behoefde men er niet op te rekenen, dat men voor half twee ter plaatse zou zijn.

Maar juist op het ogenblik dat de auto's zich in beweging wilden zetten, kwam er een agent buiten adem het politiebureau uitstormen, luid roepend:

— Houd op!... Er is zoeven getelefoneerd door graaf Bilancourt, dat Jean Lebouc ontvlucht is.

— Vervloekt! riep Dupuy woedend uit. Dan gaat hij de bandieten natuurlijk waarschuwen.

— Misschien is er nog niets verloren, mijnheer, merkte Raffles op.

Hij wendde zich tot de agent, die de boodschap was komen brengen en vroeg:

— Hoelang was het geleden, dat Le-bouc ontsnapt was, toen de graaf telefoneerde?

— Nauwelijks een paar seconden, mijnheer.

Zonder een woord ter nadere verklaring, sprong Raffles uit de auto en ijde zo vlug zijn voeten hem dragen konden, het gebouw binnen en naar het vertrek van de commissaris, waarheen Dupuy en Brand hem zo vlug mogelijk volgden, zonder te begrijpen wat hij voornemens was.

Maar reeds had Raffles de dienstdoenle beambte terzijde geduwd, de telefoon gegrepen en zich met de Hoofd-Centrale der telefoon in verbinding gesteld, waarvan het nummer op de buitenste omslag van de telefoongids te lezen stond.

— Centrale? riep Raffles in het toestel. U spreekt met het Hoofd-Commissariaat van politie, commissaris Dupuy is hier aan het toestel, geef volstrekt geen verbinding, als er zo aanstonds een huis in Pantin wordt opgebeld, hebt gij mij goed verstaan?... Neen, geen enkel huis, het geldt een zaak van het grootste gewicht, ja, doe dat, stel ook de bijkantoren aanstonds op de hoogte, vlug, vlug, ik zal hier nog enige minuten wachten.

Raffles hing de hoorn aan de haak en bleef in gebukte houding onbeweeglijk staan, terwijl zijn ogen een onheilspellende glans hadden. Maar plotseling scheen hem iets in te vallen.

— Tot hoe laat kan men telegrammen verzenden, mijnheer?, zo wendde hij zich tot de Commissaris, die verblijft door het autoritaire optreden van de Londense detective toekeek.

— Het Hoofdtelegraafkantoor is de gehele nacht open.

Raffles had intussen weer in de gids gebladerd en zich in verbinding gesteld met het hoofdkantoor der Posterijen en Telegrafie.

— Gij spreekt met de Hoofd-Commissaris. Indien zich iemand komt aanmelden, die een dringend telegram naar de Rue des Grilles in Pantin wil verzenden, tracht hem dan aan de praat te houden en waarschuw de politie, hij is een zo-even ontvlucht misdadiger.

Nauwelijks had Raffles dit bevel gegeven en de hoorn weer opgehangen, of daar klonk de telefoonschel. Raffles greep de hoorn en luisterde met een strak gelaat, dat zich evenwel spoedig ontspande en een uitdrukking van voldoening kreeg.

— Er heeft dus al iemand om een aansluiting naar Pantin gevraagd en U hebt haar niet tot stand gebracht? Uitmuntend! Ik dank U.

En nu waren allen vertrekkens klaar.

De chauffeur kreeg in opdracht, zo snel de wagen wilde lopen, naar de Rue des Grilles te Pantin te rijden.

In zeer snelle vaart en zonder zich te storen aan verkeers-agenten, reed de auto langs de fraaie Rue Rivoli, over de Place de la Bastille, langs de Boulevard Le Noir, om vervolgens rechts af te slaan, tot zij de Avenue Gambetta bereikt had.

Langs het kerkhof van Père Lachaise ging de tocht nu verder door de wijk van Menilmontant.

Het was reeds over enen, toen de auto Parijs verliet door de Porte de Romainville. Zij bevond zich thans in de voorstad van Gervais en versnelde nu nog de vaart. Maar eensklaps, terwijl de auto langs de Rue de Paris ijde, slaakte Charles Brand een kreet en wees voor zich uit. Op ongeveer honderd meter vóór de politieauto, reed een motorfietsrijder in razende vaart, die nu en dan een blik achter zich wierp.

— Lebouc ! daar rijdt Lebouc ! riep Raffles. Het zal van groot nut zijn, die man in te halen vóór hij het huis in de Rue des Grilles bereikt heeft.

Daarop boog Charles zich tot Raffles over en riep hem in het oor, terwijl hij zich van de Engelse taal be-diende :

— James is ons achterop. Laten een paar man en wij zelven in onze auto overstappen, die vlugger kan lopen dan deze politieauto.

— Dat is een goede inval.

Hij deelde de commissaris dit plan mede en deze stemde er aanstonds in toe. Raffles gaf het sein om te stoppen

en de drie auto's stonden stil. Hij zocht twee mannen uit, waarvan er een de weg voortreffelijk kende en die naast Henderson zou plaats nemen. De andere zou met Raffles en Brand in de auto gaan zitten.

Henderson was niet bang voor een sneltreinvaart en zo stormde zijn wagen met vervaarlijke snelheid langs de Rue Faidherbe, voorbij het kerkhof van Gervais en vervolgens de kaarsrechte Rue de Centre in. Nog tien minuten en de Rue des Grilles zou bereikt zijn.

Juist op dat oogenblik kregen de achtervolgens de motorrijder in 't zicht.

HOOFDSTUK VI.

Het Beleg

De afstand tussen de motorrijder en auto bedroeg op dit ogenblik ongeveer 160 meter.

— Zou ik schieten ? vroeg Brand.

— Daarop durf ik niet te antwoorden, mijnheer, antwoorde de agent.

— Mijn vriend, die een goed schutter is, kan in ieder geval op de banden vuren, zei Raffles.

— Op uw verantwoording, heren.

Brand had geen enkele aansporing nodig, hij trok zijn revolver, boog zich ver uit de auto, mikte zo zorgvuldig mogelijk en drukte af. Maar door het schommelen van de auto over de tamelijk ongelijke weg, was het schot er naast gegaan. Nog vijf minuten en de motorrijder zou zijn doel bereikt hebben. Henderson wist de afstand te verminderen tot niet meer dan zestig meter. Nogmaals vuurde Brand en nu met een betere uitslag.

Een knal als van een kanonschot liet zich horen, de achterband van de motorfiets was geraakt, de berijder zwaaide over de weg en had de grootste moeite zijn evenwicht te bewaren.

Lebouc, want hij was het wel degelijk, liet een vreselijke vloek horen, maar gaf zich nog niet geheel en al

gewonnen. Juist toen Henderson de auto vlak naast zijn machine liet stoppen, greep de bandiet de claxon en liet enige snerpande signaalstoten door de stille nacht weergalmen, die stellig gehoord moesten zijn in het huis, waarvan de agenten reeds de vage omtrekken konden zien, juist daar, waar de Rue des Grilles op de Rue du Centre uitloopt.

Daarop trok Lebouc zijn revolver, hief ze op en vuurde op Raffles, die het dichtst bij hem zat. Maar nog was het schot niet afgegaan, of Henderson had zich bliksemsnel gebukt en een zware engelse sleutel gegrepen, die onder het bereik van zijn hand lag. Hij slingerde het zware voorwerp met kracht naar het hoofd van Lebouc, die aan de slaap getroffen, een doffe kreet liet horen en toen met het gelaat voorover, op de grond stortte, waar hij onbeweeglijk bleef liggen, terwijl de kogel uit zijn revolver nutteloos in de ruimte verloren ging.

Op het geluid van het schot en de vreemde signalen met de claxon, kwam een agent van politie toesnellen, die aanstonds met enige woorden op de hoogte werd gebracht.

— Dan kan het niet anders zijn, of zij zijn in dat huis, mijnheer. Hij wees naar een alleenstaand huis van slechts één verdieping, dat in het midden van het nog overige onbebouwde terrein was gelegen, omstreeks 5 meter van de Rue du Centre. Het huis bevond zich niet juist in de as van de Rue des Grilles, maar een weinig terzijde van die straat.

Henderson en een der agenten droegen de gewonde naar een apotheek, welker eigenaar snel gewekt en met enige woorden op de hoogte gebracht werd.

Juist toen zij terugkeerden, kwamen de drie politieauto's aan. Alles moest nu nogmaals aan de commissaris worden medegedeeld en deze vroeg aan de toegesnelde agent:

- Aan wie behoort dat huis ?
- Aan de garagehouder op de hoek.
- Wie woont er geregeld in ?
- Een oude man met zijn zoon.
- Bewoont hij dan het hele huis ?
- Hij had kostgangers, een stuk of zes zeven en een huishoudster.

— Dat is alles zeker hoogst belangwekkend, merkte Raffles op. Maar misschien zouden wij die bijzonderheden toch wel kunnen uitstellen tot later, tot na de arrestatie van Cox.

— Ge hebt gelijk, mijnheer, riep Dupuy uit. Vooruit mannen, laten wij de vogel vangen.

De agenten, dertig in getal, hadden allen hun revolver ter hand genomen en snelden nu, aangevoerd door de commissaris, op het eenzaam gelegen huis toe.

Maar zij hadden nog geen vijftig passen afgelegd, of alle vensters van het in de schaduw liggende huis schenen plotseling een vuurstraal uit te braken.

— Zoekt dekking! beval Raffles met heldere stem, terwijl hij zelf het voorbeeld gaf.

Het was maar al te duidelijk, de schurken in het huis, die zeker lang niet allen sliepen, waren gewaarschuwd door het eigenaardige sein van Lebouc, het geraas van de auto's, de ontploffing

van de achterband der motorfiets en het revolvershot en hadden zich in staat van verdediging gesteld.

Raffles moest aanstonds bij zich zelf opmerken, dat zij hun stelling uitstekend gekozen hadden, want zij konden, als zij van geweren voorzien waren, de Rue des Grilles voor een groot gedeelte, minstens honderd meter ver, in schuine richting bestrijken.

Raffles moest erkennen, dat de toestand ernstig was. Reeds waren er vier politie-agenten buiten gevecht gesteld.

De agenten lagen nu vrij wel beveligd, daar zij zich plat op de grond hadden uitgestrekt, maar zodra zij de bestorming hervatten, zouden zij zeker, ondanks de duisternis, worden neergeschoten.

Raffles had deze opmerking nauwelijks bij zich zelve gemaakt, of een verblindende lichtstraal schoot uit een der vensters van het huis en deed alle voorwerpen, welke zij trof zo duidelijk uitkomen als op klaarlichte dag. En bijna op hetzelfde oogenblik begon het vuren opnieuw.

Intussen had Henderson, die bij zijn auto was achtergebleven, evenals de drie chauffeurs van de politie-auto's alles gezien. Hij verzamelde al zijn kennis van de Franse taal en schreeuwde :

— Wij moeten te hulp komen mannen, jullie makkers zullen, als het zo doorgaat, als ratten worden neergelegd en mijn mees... de beide detectives uit Londen ook.

— Maar wat kunnen wij doen !

Henderson wierp een wanhopige blik om zich heen en toen bleef zijn oog gevestigd op de uitstalling van een wapenhandelaar, aan de overzijde van de straat. Hij bezon zich geen oogenblik, maar ijfde op het huis toe, op gevaar af, door een kogel te worden getroffen en belde aan. De deur werd bijna dadelijk geopend, want ook hier waren de bewoners door het schieten en de lichtgloed gewekt.

— Gij verkoopt immers geweren? viel Henderson met de deur in huis.

— Zeker, maar niet op dit uur van de nacht!

— Dan maakt gij daar maar eens vandaag een uitzondering op!

Dit klonk zo dringend en ook zo dreigend, dat de winkelier licht maakte en de kast opende, waar, keurig in rijen, een aantal geweren van verschillende merken stonden.

Henderson greep een Mauser-repeteergeweer, liet zich een honderdtal patronen geven, betaalde en snelde weer naar zijn auto, terwijl de kogels hem om de oren floten. Hij knielde terzijde van de wagen, die bijna dwars over de straat stond, laadde het geweer, legde de loop over een der portieren en mikte op de oorsprong van de lichtstraal.

Het schot ging af en bijna op hetzelfde ogenblik werd het weder duister.

De agenten maakten hiervan dadelijk gebruik, stonden op en ijlden zo snel mogelijk naar de beschuttende auto's en de portieken van de Rue des Grilles.

— Knap gedaan, James! was alles wat Raffles zei.

Daarop wendde Raffles zich tot Dupuy, die met zijn brigadier stond te beraadslagen, verborgen in een koetspoort, waar de kogels van de bandieten hen onmogelijk konden bereiken en vroeg:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, als ik u de vraag stel, maar wat denkt gij nu te doen?

— Versterking van de militaire macht vragen!

De brigadier had zich reeds naar de apotheek begeven, waar zich een telefoon bevond en had zich in verbinding gesteld met de naaste kazerne.

In afwachting van de komst der soldaten, zaten de agenten echter niet stil. Enige hadden zich naar het dak van een der hoogste huizen in de Rue des Grilles begeven, vanwaar zij het eenzame huis duidelijk konden waarnemen, terwijl anderen met een der auto's

zo snel zij konden langs een grote omweg naar de achterzijde van het onbebouwde terrein waren gereden, om zodoende de bandieten de terugtocht af te snijden.

Ten slotte was een grote politiemacht opgecommandeerd, welke de omringende straten zou afzetten.

Nog geen half uur nadat er gelelefoneerd was, klonken in de verte de regelmatige stappen der soldaten, die ter versterking kwamen aanrukken.

Dupuy snelde hen tegemoet en legde de eerste luitenant, die de troep aanvoerde, de toestand bloot. Toen dit geschiedde, begon het langzaam te dagen. Steeds duidelijker tekenden zich de vormen der omringende huizen tegen de lichtbauwe hemel af.

De luitenant stuurde een paar dozijn zijner mannen naar de daken en liet de overigen snel de straatstenen uit de straat halen en er een stevige barricade van maken, die van de ene zijde der Rue des Grilles naar de andere liep.

En het was maar goed, dat het gelukkige schot van Henderson het zoeklicht vernield had, anders ware dit zo goed als onmogelijk geweest.

De soldaten zochten dekking achter deze borstwering en wachtten nu geduldig tot het volkomen dag zou zijn geworden, om dan het gevecht te hervatten, indien de bandieten zich niet zouden overgeven. Maar daar binnen bleef alles stil, een geheimzinnige, niets goeds belovende stilte.

Er verstreek een uur, zonder dat er achter de gesloten vensters nog een schot gelost was.

Het was reeds bij zeven en reeds volkomen dag. Dupuy, de luitenant, de beide gewaande Londense detectives en de brigadier hielden krijgsraad.

— Zouden zij misschien reeds gedood zijn door een paar toevaltreffers? vroeg Brand.

— Dat is niet waarschijnlijk, mijnheer, antwoordde Dupuy.

Het gesprek had plaats in een vertrek van een huis, dat op bijna 150 meter afstand van het eenzame huis was gelegen en waarvan de bewoner dadelijk al zijn kamers ter beschikking van de politie had gesteld.

Bij het verlaten van dit huis had Dupuy nauwelijks een voet buiten de deur gezet of er kraakten schoten uit het huis der bandieten en een kogel trof hem in de arm. Hij slaakte een kreet van pijn en trad dadelijk het huis weer binnen. Raffles haastte zich de wonde te verbinden, met linnen en pluk-

sel, hem door de apotheker verschaft, die drie huizen verder woonde en met wie men over de verschillende tuinen in aanraking kon komen.

Om half acht stak Raffles voorzichtig zijn hoofd buiten het raam en keek in de richting van het eenzame huis.

Hoe verbaasd was hij, te zien, dat voor de deur van dat huis zo juist een auto had stilgehouden, waaruit een heer met grijs haar sprong, die het huis binnen ging, naar het scheen zonder de minste haast !

HOOFDSTUK VII

Een Tragische Afloop

Raffles trok haastig zijn hoofd weer terug en riep de agent, die de eerste inlichtingen omtrent het huis en zijn bewoners verstrekt had.

— Kijk eens heel voorzichtig naar buiten vriend en zeg mij eens, of je de auto herkent, die daar zoeven voor het huis heeft stilgehouden.

— Wel, dat is de auto van de dokter, die daar al bijna een week iedere dag komt kijken. Hebt gij de heer gezien, die er uitstapte mijnheer?

— Ja, hij was lang, met een gouden pincenez of bril op en met lang, grijs haar.

— Ja, dan is het stellig de dokter geweest. Maar hoe komt hij in 's hemelsnaam door de afzetting?

— Dat vraag ik mij zelf ook af, gaf Raffles te kennen.

Hij wendde zich tot Dupuy, die met de luitenant sprak en deelde hem mee, wat hij zoeven gezien had.

De commissaris had verwonderd toegeluisterd en zei nu :

— Als het een dokter met een ziekenhuispraktijk is, dan heeft hij een coupefile, een kaart, die hem veroorlooft door een afzetting der politie heen te rijden, tenzij deze om een zeer ernstige reden plaats heeft.

— Daar valt mij iets in, mijnheer ! riep eensklaps de agent uit. Als de soldaten ver de straat zijn ingegaan, en dat moesten zij wel, wilden zij niet onder het vuur komen, dan behoefde dok-

ter Gibier in het geheel niet de afzetting te passeren, want hij woont in de Rue du Centre !

— Dat zou veel verklaren, meende Raffles, maar nog niet het feit dat de geneesheer naar een huis gaat waar uit en waarop geschoten wordt.

— O, wat dat betreft, mijnheer, dat is volstrekt niet verwonderlijk, liet nu de stem van de luitenant zich horen, die naderbij was gekomen. Het zou u zelf ook niet verbazen, als gij dokter Gibier kendet.

— Bovendien weet de dokter misschien niet eens, wat daarginds gaande is ! riep Dupuy uit. Er is al een half uur niet geschoten en de dokter kan niet veel langer zijn opgestaan.

— Maar hij zal toch wel een huishoudster, of familieleden hebben, die hem op de hoogte hebben gesteld, meende Raffles glimlachend. Hoe dan ook, de dokter is daar binnengegaan en ik wilde wel, dat hij ons kon mededelen, hoe het daarginds staat !

— O, dat kunnen wij wel binnen tien minuten te weten komen, riep de luitenant uit. Wij hebben niets anders te doen, dan naar zijn kliniek te telefoneren. En anders kunnen enige mannen zijn auto opwachten in de Rue de Pantin, welke hij noodzakelijk moet passeren, als hij naar het ziekenhuis gaat.

— Daar komt de dokter al weer aan ! riep de agent, die intussen heel handig een stuk spiegelglas, aan een wandel-

stok gebonden, zo uit het venster had gestoken, dat men daarin duidelijk het huis der bandieten kon zien, zonder zich zelf bloot te geven.

Raffles trad op het venster toe en wierp een blik in de spiegel.

Inderdaad, Dr Gibier trad weer naar buiten, riep de chauffeur snel een paar woorden toe, die niet eens omkeek en stapte in, waarop de auto snel wegreed.

Maar reeds had de luitenant zich in verbinding gesteld met een zijner korporaals, die met enige mannen voor de afzetting der Rue Gambette zorg droeg, en die zich in allerijl met twee soldaten naar de Rue de Pantin had begeven, om daar de doktersauto af te wachten.

— Weet gij, wat mij wel een weinig verwonderd? vroeg Raffles aan Dupuy.

— Wat dan wel, mijnheer?

— Dat de bandieten de dokter ongehinderd weer hebben laten gaan, antwoordde Raffles. Zij moeten er toch rekening mee houden, dat hij de vijand kostbare inlichtingen kan verstrekken.

— Ja, dat is wel wat vreemd, maar wellicht zijn zij zo goed gewapend en val al het nodige voorzien, dat zij het er gerust op aan durven laten komen.

Raffles zei niets, maar het antwoord had hem blijkbaar niet geheel kunnen bevredigen.

De minuten verstreken.

De luitenant had weer aan het teefoontoestel plaats genomen, maar niets liet zich horen. Hij stampte ongeduldig op de vloer en riep uit :

— Waar blijft de man nu met zijn inlichtingen, de auto moet toch reeds lang de Rue de Pantin zijn gepasseerd.

Na verloop van tien minuten belde de luitenant, Verdier geheten, het hulp-postkantoor op, in welks nabijheid de korporaal op post had gestaan.

Hij bleek zo juist te zijn teruggekeerd, na vruchteloos op de doktersauto te hebben gewacht...

Verdier hing het toestel op en keek Dupuy vragend en met een bleek gelaat aan.

— Zou dokter Gibier nu reeds in de kliniek kunnen zijn? vroeg Raffles.

— Zeker wel tien minuten.

— Dat zou ik u willen voorstellen, het ziekenhuis dadelijk op te bellen, riep Raffles uit. Ik vermoed iets zeer ernstigs en aan uw gelaat zie ik, dat gij hetzelfde denkt, luitenant.

Verdier greep opnieuw de telefoon en stelde zich in verbinding met het ziekenhuis, waarvan de agent hem de naam noemde.

Dokter Gibier was er niet.

— Is het mogelijk, dat de dokter eerst ergens anders is aangegaan?

— Neen mijnheer, antwoordde de agent. Ik ken, met uw permissie, het dienstlijstje van de dokter heel goed.

Een diep stilzwijgen volgde op deze woorden. Er verliep nog een vol kwartier en toen barstte Raffles uit:

— Er valt nu niet meer aan te twijfelen, die ellendeling heeft zijn slag weten te slaan en gebruik gemaakt van de komst van de dokter, die hij natuurlijk wel heeft verwacht, daarom ook is er in het geheel niet op de auto van de geneesheer geschoten, zij hebben de ongelukkige grijsaard neergeslagen, zodra hij binnenshuis was en Cox, die dus zo goed als genezen is, of zich met zijn ontombare wilskracht tot het uiterste heeft ingespannen, om op de been te blijven, heeft een grijze pruik opgezet, een gouden bril, een hoge hoed en heeft de plaats van dokter Gibier ingenomen.

— Die schurk, riep Dupuy, terwijl hij de vuisten balde, hij is dus ontkomen. Zouden wij hem nog kunnen achterhalen?

Raffles haalde de schouders op.

— Dat kunt gij gerust achterwege laten, zei hij. Ik ken Cox, hij heeft de auto ergens laten stilstaan en is zijn weegs gegaan, natuurlijk naar een zijner talrijke vrienden hier ter stede, of wie weet naar een spoorwegstation of een garage, om er een snelle auto te huren, en daarmee over de Belgische grens te vluchten. Voor een man als

Cox zijn er wel tien gelegenheden, om zich in veiligheid te brengen, als hij eenmaal op vrije voeten is.

— Dus, de dokter is nog daarbinnen, gromde de commissaris, wit van drift en woede.

— Als hij er tenminste nog maar levend is, voegde Raffles er aan toe.

— Maar dan moet er iets gedaan worden, riep Verdier. Moeten wij ons hier voor de gek laten houden? En moeten wij hier werkeloos toezien? Dat nooit! Liever laat ik het hele huis platschieten.

— Daarmede zou ik toch tot het laatste ogenblik wachten, luitenant, deed Raffles hem opmerken, want daardoor zoudt gij gevaar lopen ook de dokter te doden.

— Gij hebt gelijk, mijnheer, mompelde Verdier. Maar wat zullen wij dan doen?

— Als ik u een raad mag geven, dan zoudt ge, om te beginnen, mitrailleurs kunnen aanwenden, misschien hebben de bandieten daarvoor wel zoveel respect, dat zij zich overgeven.

— Dat is een goed plan, mijnheer, riep Verdier uit. Laten wij dadelijk met de beschieting beginnen.

Aanstands werden de nodige bevelen gegeven.

De telefoon ratelde onophoudelijk en een kwartier later waren zes mitrailleurs aangevoerd, die vlug op de omringende daken in stelling werden gebracht, gericht op de muren van het huis.

Maar hierop schenen de bandieten gerekend te hebben.

Want eensklaps zakten voor alle ramen stalen blinden omlaag, die bestand waren tegen de kogels en voorzien leken te zijn van schietgaten, want het vuur uit het huis duurde onafgebroken voort, ja, werd zelfs heviger.

Het was duidelijk, dat de schurken van gewermunitie voorzien waren.

Van alle kanten werd thans het eenzame huis beschoten, want ook op het dak van de garage, op de hoek van de

straat, was een mitrailleur opgesteld, maar de kogels vlogen tegen de muren of op de stalen blinden te pletter.

En reeds waren nogmaals zes agenten zwaar door geweerkogels gewond, toen zij slechts even het hoofd ophieven boven de rand van hun borstwering.

Drie uren waren verlopen en er was nog in het geheel geen verandering in de toestand ingetreden.

Raffles, die met op elkander geknepen lippen en met gekruiste armen de nutteloze pogingen der politie had gagedeslagen, trad nu op luitenant Verdier toe, en zei:

— Ik vrees, dat het zo niet gaat, luitenant, er zullen andere middelen moeten worden aangewend.

— Noem ze mij dan! riep Verdier wanhopig uit. Ik ken ze niet! Moeten wij dat huis met dynamiet opblazen?

— Ik zou u hierop onmiddellijk bevestigend antwoorden, luitenant, als daarbinnen wellicht niet nog een man leefde, die wij moeten trachten te redden, dokter Gibier.

— Maar wat dan? Weet gij een middel?

— Ik geloof het wel, luitenant.

— Noem het mij dan!

— Tanks.

— Gij hebt gelijk! schreeuwde de luitenant.

Verdier aarzelde niet, maar snelde naar de telefoon, na Dupuy snel te hebben geraadpleegd.

Hij stelde zich allereerst in verbinding met het ministerie van Oorlog, vervolgens met de artillerieinrichting, in Gervais gelegen, tenslotte met de kapitein van een tankafdeling.

Verdier had om de grootste wagens gevraagd, die ieder tien man in hun binnenste konden bergen.

Er verliep bijna een vol uur, alvorens hij het toestel uit de hand kon leggen, maar toen wendde hij zich ook verheugd tot Raffles met de woorden:

— Wij krijgen vier wagens, mijnheer, dat zal wel voldoende zijn.

— Ik hoop het, zei Raffles droogjes.

Een half uur later dreunden de huizen door het geraas van een viertal grote tanks, die langzaam, als logge monsters, met leven bezielde, door de Rue des Grilles kwamen aankruipen en tot vlak voor de borstwering reden.

De soldaten weken snel ter zijde en sloten zich achter de monsters aan, die langzaam maar zeker op het huis toekropen.

Maar zij waren nauwelijks tien meter verder, of een dikke vuurstraal spoot uit het zoldervenster van het huis en een granaat sloeg, vlak bij de tank, in de straat, zodat de stenen in een fontein van gruis omhoog vlogen.

— Wel vervloekt, zij hebben een snelvuurkanon! kreet Verdier, die zich zelf nauwelijks meester was.

— Dat schijnt wel zo!

De tanks trokken ijlings terug en met hen de soldaten, voor zover zij niet te zwaar door de ontploffing van de granaat gewond waren.

Raffles dacht even na en wendde zich toen tot Verdier, die met een bleek gelaat uit het raam lag en waarnam, hoe de tanks zich voorlopig om de kromming van de Rue des Grilles in veiligheid brachten.

— Een vraag, luitenant! Kunt u mij aan een vliegmachine helpen, waarvan de bestuurder een stoutmoedig en behendig man is? Ik wil met mijn twee vrienden op het dak van dat huis landen en de bandieten in de rug aanvallen, zodat zij niet meer van dat kanon gebruik kunnen maken! Het is zeker een stuk van het allerlichtste kaliber, anders konden zij het onmogelijk op de bovenste verdieping van een gewoon huis hebben opgesteld, maar de granaten zijn toch een te zware kost voor uw tanks. Ik vraag dus een bekwaam aviateur, die mij en mijn vrienden, desnoods nog een paar agenten, op het dak van het huis kan en durft afzetten.

— Gij zijt een echte zoon van uw land, mijnheer! riep Verdier uit. En ik

ga er dadelijk werk van maken! En weer ratelde de telefoon. Na een kwartier ging Verdier naar Raffles toe en zei met schitterende ogen:

— Als gij u naar het vliegveld van Gervais wilt begeven, mijnheer, op tien minuten gaans hier vandaan, dan zal mijn broeder, Jules Verdier, u naar het dak brengen. Hij is een halve acrobaat met zijn helicopter, maar hij verlangt, dat gij de volle verantwoordelijkheid op u zult nemen.

— Dat doe ik. Kan ik een uwer mannen medekrijgen, om ons de weg te wijzen?

— Zeker en hier hebt u mijn kaartje, laat dat aan mijn broer zien en alles is in orde.

— Dan ga ik mijn vrienden waarschuwen, luitenant en ik vertrek. Zodra wij het dak bereikt hebben, hervat gij de aanval met de tanks. Tot ziens, luitenant.

— Tot ziens, ik wens u van harte succes!

— Maar wacht eens! riep Dupuy uit, die van alles op de hoogte was gebracht. Als Cox toch is ontsnapt, mogen wij dan wel verlangen, dat deze Engelse heren deelnemen aan de jacht op de bandieten, die waarschijnlijk allen Fransen zullen blijken te zijn?

— Oh, Engelsen of Fransen, als het wild hetzelfde is, blijft ook de sport dezelfde! gaf Raffles rustig ten antwoord.

En met deze opmerking verdween hij, om, vergezeld door Henderson en Brand, die zich in een ander vertrek in hetzelfde huis hadden opgehouden en een soldaat naar het vliegveld van Gervais te begeven, waar zij tien minuten later tegenover Jules Verdier stonden, een jongeman, met een joviaal, maar energiek gelaat, die buitengewoon veel vermaak in de onderneming scheen te scheppen en vol bewondering was voor de durf van de drie Engelsen.

Hij was gekleed in de uniform van militair vlieger en verklaarde, dat zijn kapitein hem verlof had gegeven, het

waagstuk te ondernemen; hij was immers al eens op een gewone machine onder een der bruggen van de Seine doorgevlogen!

— Kent gij het huis in kwestie, luitenant? vroeg Raffles.

— Dat is waar ook! riep de jonge vlieger uit. Ik zou er misschien lang naar moeten zoeken!

— Laat mij dan de machine besturen, tot wij er boven zijn, anders worden de schurken te spoedig op onze aanwezigheid attent gemaakt.

— Kunt u dan een helicopter besturen? riep Verdier verbaasd uit.

— Een goed detective moet alles kennen, antwoordde Raffles kort.

Even later hadden de vier mannen zich ingescheept aan boord van een grote helicopter, die, behalve de hefschroef aan de staart nog een kleine stuur-schroef had en die uitstekend voor het doel geschikt was, daar haar snelheid niet al te groot was en ook aanzienlijk gematigd kon worden.

Raffles nam aan het stuurwiel plaats, naast de vlieger; gaf het bevel: « Contact! » en de machine verhief zich bijna loodrecht omhoog.

Binnen enkele minuten was zij boven het eenzame huis en nu gaf Raffles het wiel over aan de luitenant en kroop naar het achterste deel van de cabine, maar niet, dan nadat hij de aviateur had toegeschreeuwd:

— Gij hoeft niet te landen, laat de machine alleen maar zo langzaam mogelijk over het platte dak scheren, zodat wij er af kunnen springen.

Verdier knikte, de helicopter daalde bijna verticaal tot op enkele meters boven het dak, de drie Engelsers slingerden zich buiten het schuitje en hingen nu alleen maar aan de handen aan het dunne latwerk; het volgende ogenblik lieten zij zich vallen op het platte dak. De gevaarlijke toer was gelukt!

Terwijl de helicopter weer omhoog klom in de diepblauwe lucht, snelden de drie mannen naar het dakluik.

Zij begrepen, dat zij zich moesten haasten, want zeker zou het geraas van de vliegtuigmotor door de bandieten gehoord zijn en dezen zouden daaruit wel de nodige gevolgtrekkingen maken.

Het luik was groot en zwaar, maar dit was voor Henderson volstrekt geen hinderpaal; hij rukte het met een enkele zwaai ter zijde en de drie mannen klommen zo snel zij konden, langs de smalle ladder naar beneden.

Dit was het gevaarlijkste ogenblik van de gehele onderneming, want als zij gehoord waren, zouden de bandieten hen op de smalle ladder gemakkelijk hebben kunnen neerschieten.

Zij bereikten echter gelukkig veilig een kleine achterzolder, door een deur afgesloten, welke Raffles in een omme-zien geopend had.

Met de revolver in de vuist stormden de drie mannen de gang op.

Daar, voor het zolderraam, op een stevig fundament van dikke eiken planken, stond een snelvuurkanon, dat granaten van zeven centimeter verschoot.

Het was beschermd door een dikke stalen plaat en er achter stonden vier mannen, die het stuk juist weer geladen hadden.

Bij het gerucht der naderende voetstappen wendden zij zich om en uitten een dierlijk gebrul van woede.

Zij grepen naar hun revolvers, maar de drie Engelsers waren hun te vlug, drie schoten knalden en drie bandieten stortten met een doffe kreet ter aarde.

De vierde had zich met een vervaarlijk mes in de vuist op Raffles geworpen, maar Henderson greep hem met een hand bij de kraag, trok hem achteruit en wierp hem met zoveel geweld in een hoek van de gang, dat de ellendeling met een paar gebroken ribben bewusteloos bleef liggen.

Raffles ontladde onmiddellijk het kanon en maakte het onbruikbaar, door het sluitstuk snel af te schroeven en het in zijn zak te laten glijden.

Tegelijkertijd rukte Henderson de stalen plaat naar omlaag en wuifde met zijn zakdoek uit het venster.

Het sein was blijkbaar begrepen in het kamp der gewapende macht, want dadelijk kwamen de tanks aandaveren, alle vier tegelijk, thans onweerstaanbaar en gevolgd door een veertigtal soldaten, het geweer in de aanslag en die zich achter de stalen monsters dekten.

In het huis scheen men onraad te vermoeden, want reeds klonken er schreden op de trap.

De drie mannen drukten zich zo dicht mogelijk tegen de muur en de bandiet, die zich vertoonde, blijkbaar om eens te zien, waarom er niet op de naderende tanks gevuld werd, kreeg twee kogels tegelijk door het hoofd en gleed als een levenloze massa alle treden weer af.

De drie mannen snelden naar beneden en bereikten zo het portaal van de eerste en enige verdieping.

Zij hoorden een woest getier van stemmen en drie bandieten stormden bijna tegelijkertijd de trap op.

Maar zij kwamen niet ver, want de revolvers daar boven deden hun plicht.

Zij stortten ruggelings de trap weer af en nu klonk daar beneden een waar gehuil van woede en schrik.

De salvo's in het huis werden hoe langer hoe onregelmatiger.

Blijkbaar was een aantal der bandieten reeds gedood of zwaar gewond.

Toen viel met luid geraas een der blinden omlaag, blijkbaar uit de voegen geschoten door de tanks en nu was het pleit spoedig beslist.

De geweren der soldaten richtten een ware slachting onder de bandieten aan, die nu zonder dekking waren en het volgend ogenblik stormde een afdeling, onder bevel van luitenant Verdier het huis binnen en maakte de nog weerstandbiedende bandieten af, of ontwapende hen en leverde hen aan de politie over.

Binnen een kwartier was alles gedaan.

De overlevende bandieten werden weggevoerd, zes in aantal en slechts met moeite kon de politie hen tegen de woedende menigte beschermen, die zich bij duizenden in de omliggende straten hadden opgesteld.

Men vond negen doden en twaalf deels zwaar gewonde rovers in de verschillende kamers.

En in de kelder vond men de gewonde dokter Gibier, met de armen op de rug gebonden.

Van Dr. Cox echter geen spoor...

En toen men de drie Londense politie-beambten geluk wilde wensen en dankzeggen voor hun goede hulp, toen bleken ook zij verdwenen te zijn, alsof de aarde hen had opgeslokt...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Het Trio Desmond

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

2001. — Een Milloenen-erfenis.
2. — De gestolen Dolk.
3. — Een Inbraak met gevolgen.
4. — Het Verwisselde Lijk.
5. — Zonderlinge Epidemie.
6. — Een droeve Huwelijksdag.
7. — De Wraak der K. K. K.
8. — Twee Doodsvijanden.
9. — De Meester herleeft.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
11. — Raffles en Amor.
12. — Nicholson juicht te vroeg.
13. — De Broeder van Nicholson.
14. — Avontuur in België.
15. — De Moord in Kamer 13.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
18. — De Strijd om het Geheim.
19. — Naar het Goudland.
20. — Bloed en Goud.
21. — De buitenste Duisternis.
22. — De Waanzinnige.
23. — De gestole claim.
24. — De bergduivel.
25. — De Goud-fee.
26. — Onrust op Holderness Hall.
27. — Het Geheime Document.
28. — De Redding van «Goudhaar».
29. — «Goudhaar».
30. — De Smokkelkoningin.
31. — De Misdaad in de trein.
32. — De Revue-Girl.
33. — Professor Shirley.
34. — De Kit van Wong Li.
35. — De Gewaande Radjah.
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
37. — De Duivels van de Gele Zee.
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
39. — Vijftig tegen één.
40. — Ilona, de avonturierster.
41. — De Kelder des Doods.
42. — De onverwachte terugkeer.
43. — Rode Bill krijgt een lesje.
44. — De Stem van het Verleden.
45. — Zwarte Anna.
46. — Het Juweel van Prins Omar.
47. — Gevaarlijk spel.
48. — Het Goud van de Metropitanbank.
49. — De Bende van Myra Bonati.
50. — Merry-Kid de verklikker.
51. — Het Verlaten Slot.
52. — De Riolen van Parijs.
53. — Rovers en Verraders.
54. — Een documentenjacht.
55. — De Verijdelde Ontvoering.
56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
57. — Een Misluke Samenzwering.
58. — De Kooi des Doods.
59. — Jacht op Fortuin.
60. — De Gouden Wisselbeker.
61. — Een Fatale Vrouw.
62. — Een moderne Blauwbaard.
63. — Een Geheimzinnige Moord.
64. — Een Spaans Drama.
65. — Een merkwaardige diefstal.
66. — Spoken op Marshy Manor.
67. — Chantage en Hypnose.
68. — De Lokstem van het Goud.
69. — Het Geheim van de Boekenkist.
70. — Het Revolutie Complot.
71. — Het Verlaten Huis.
72. — Het Spel met de Dood.
73. — Het Verstoorde Feest.
74. — Russisch Goud.
75. — Een Moderne Robinson.
76. — De Moord in Fenchurch Street.
77. — Het Vioolwonder.
78. — De Raadselachtige Moord.
79. — Een Avontuur in China.
80. — De Verborgene Schat.
81. — De Chinese Schatkamer.
82. — De Bende van de Gouden Ster.
83. — Sensatie in de Opera.
84. — De Folterkelder.
85. — De Bedrieger bedrogen.
86. — De Geheimen van Parijs.
87. — Speelzucht en Misdaad.
88. — De Diamanten Spin.
89. — Een duivelse Uitvinding.
90. — Parijse auto bandieten.

